

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2006. gada 7. jūnijā *

Apvienotās lietas T-213/01 un T-214/01

Österreichische Postsparkasse AG, Vīne (Austrija), ko sākotnēji pārstāvēja M. Klusmans [*M. Klusmann*], F. Vīmers [*F. Wiemer*] un A. Reidlingers [*A. Reidlinger*], pēc tam H. J. Nīmeijers [*H.-J. Niemeyer*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Bank für Arbeit und Wirtschaft AG, Vīne, ko pārstāv H. J. Nīmeijers, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājas,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv S. Reitingss [*S. Rating*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — vācu.

par prasību atcelt uzklaušīšanas amatpersonas 2001. gada 9. augusta un 2001. gada 25. jūlija lēmumus, attiecīgi, nodot kādai Austrijas politiskajai partijai (*Freiheitliche Partei Österreichs*) paziņojumu par iebildumiem, kas attiecas uz EKL 81. panta piemērošanas procedūru saistībā ar bankas likmju noteikšanu, nekonfidencialās versijas (COMP/36.571 — *Österreichische Banken*).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja P. Linda [*P. Lindh*], tiesneši R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*] un Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*],
sekretārs I. Nacins [*I. Natsinas*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 21. oktobrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

Regula Nr. 17

- ¹ 3. panta 1. un 2. punkts Padomes 1962. gada 6. februāra Regulā Nr. 17: Pirmā regula par Līguma [81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 13, 204. lpp.), nosaka:

“1. Ja Komisija pēc pieteikuma vai pēc savas ierosmes secina, ka notiek Līguma [81.] vai [82.] panta pārkāpums, tā var ar lēmumu likt attiecīgajiem uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām izbeigt šo pārkāpumu.

2. Pieteikumu var iesniegt:

[..]

b) fiziskas vai juridiskas personas, kas apliecina savas likumīgās intereses.”

- 2 Regulas Nr. 17 19. panta 2. punkts paredz, ka “[fizisku vai juridisku personu] pieteikumi par uzklauššanu [..], ja tās izrāda pietiekamu interesi, tiek pieņemti”.
- 3 Regulas Nr. 17 20. pantā, kas attiecas uz dienesta noslēpumu, proti, tā 1. punktā ir noteikts, ka informāciju, kas ir iegūta, piemērojot dažādas šīs regulas normas, “izmanto tikai attiecīgā pieprasījuma vai pārbaudes mērķiem”, un tā 2. punktā ir noteikts, ka, “neierobežojot 19. un 21. panta noteikumus, Komisija un kompetentās dalībvalstu iestādes, to amatpersonas un citi darbinieki neizpauž informāciju, ko ieguvuši, piemērojot šo regulu, un uz kuru attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumu”.

Regula Nr. 2842/98

- 4 1998. gada 22. decembrī Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 2842/98 par pušu uzklausišanu dažādu procedūru gaitā saskaņā ar EK Līguma [81]. un [82.] pantu (OV L 354, 18. lpp.), ar ko tika aizstāta Komisijas 1963. gada 25. jūlija Regula Nr. 99/63/EEK par Regulas Nr. 17 19. panta 1. un 2. punktā paredzēto uzklausišanu (OV 127, 2268. lpp.). Saistībā ar pušu, kas nav tās, kurām Komisija ir izteikusi iebildumus, dalību pārkāpuma procedūrā Regula Nr. 2842/98 nošķir, pirmkārt, “pieteikumu vai sūdzību iesniedzējus”, otrkārt, “trešās personas, kas izrāda pietiekamu interesi”, un, visbeidzot, “citas trešās personas”.
- 5 Attiecībā uz pieteikumu vai sūdzību iesniedzējiem Regulas Nr. 2842/98 6., 7. un 8. pants paredz:

“6. pants

Kad Komisija, saņēmusi pieteikumu saskaņā ar Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktu [...], uzskata, ka tās rīcībā esošā informācija nedod pietiekamu pamatu apmierināt pieteikumu [...], tā informē pieteikuma vai sūdzības iesniedzēju par pamatojumu un nosaka datumu, līdz kuram pieteikuma vai sūdzības iesniedzējs var darīt zināmus savus uzskatus rakstiski.

7. pants

Kad Komisija izsaka iebildumus jautājumā, par kuru tā ir saņēmusi pieteikumu vai sūdzību, kas minēta 6. pantā, tā sniedz pieteikuma vai sūdzības iesniedzējam nekonfidenciālās versijas kopiju, kurā izklāstīti iebildumi, un nosaka datumu, līdz kuram pieteikuma vai sūdzības iesniedzējs var darīt zināmu savu viedokli rakstveidā.

8. pants

Komisija var, ja vajadzīgs, dot pieteikumu un sūdzību iesniedzējiem iespēju mutiski paust savu viedokli, ja tas ir prasīts to rakstiskajos apsvērumos.”

6 Regulas Nr. 2842/98 9. panta 1. un 2. punkts nosaka:

“1. Ja puses, kas nav minētas 2. [puses, kurām Komisija ir izteikusi iebildumus] un 3. nodaļā [pieteikumu un sūdzību iesniedzēji], lūdz tikt uzklausītas un izrāda pietiekamu interesi, Komisija tās rakstiski informē par procedūras raksturu un priekšmetu un nosaka datumu, līdz kuram tās var paust savu viedokli rakstiski.

2. Komisija var, ja vajadzīgs, attiecīgi uzaicināt puses, kas minētas 1. punktā, izklāstīt savus argumentus mutiskā lietas izskatīšanā, kurā piedalās puses, kam izteikti iebildumi, ja tās šādu lūgumu ietver rakstiskajos apsvērumos.”

7 Visbeidzot, Regulas Nr. 2842/98 9. panta 3. punkts nosaka, ka Komisija var dot “jebkurām citām trešām personām” iespēju mutiski paust savu viedokli.

8 Attiecībā uz pārkāpuma procedūrā iegūtās informācijas konfidencialitāti minētās regulas 13. panta 1. punkts paredz, ka iegūto informāciju nedrīkst izpaust, ja tā ietver dienesta noslēpumus vai citu konfidenciālu informāciju, un Komisijai ir jāveic atbilstoši pasākumi saistībā ar pieklūšanu lietas materiāliem, lai nodrošinātu to neizpaušanu.

Lēmums 2001/462

- 9 2001. gada 23. maijā Komisija pieņēma Lēmumu 2001/462/EK, EOTK par uzklauššanas amatpersonu darba uzdevumiem dažos tiesas procesos par konkurenci (OV L 162, 21. lpp.), ar ko tika atcelts Komisijas 1994. gada 12. decembra Lēmums 94/810/EOTK, EK par uzklauššanas amatpersonu darba uzdevumiem konkurences procedūrās Komisijā (OV L 330, 67. lpp., turpmāk tekstā — “Lēmums 94/810”).
- 10 Lēmuma 2001/462 1. pantā ir noteikts, ka uzklauššanas amatpersonas “nodrošina to, ka tiesību tikt uzklaušītam efektīvu īstenošanu ievēro tiesas procesos par konkurenci Komisijas priekšā saskaņā ar [EKL] 81. un 82. pantu”.
- 11 Turklāt Lēmuma 2001/462 9. panta pirmā un otrā daļa, ar ko tika aizstāti Lēmuma 94/810 5. panta 3. un 4. punkts, kuru formulējums bija gandrīz vienāds, nosaka:

“Ja ir nodomāts izpaust informāciju, kas var būt uzņēmuma dienesta noslēpums, par šādu nodomu un tā iemesliem informē rakstiski. Nosaka termiņu, kurā attiecīgais uzņēmums var iesniegt rakstveidā jebkurus komentārus.

Ja attiecīgais uzņēmums iebilst pret informācijas izpaušanu, taču ir atklāts, ka informācija nav aizsargāta un tādējādi to var izpaust, minēto atklājumu izklāsta pamatotā lēmumā, par ko paziņo attiecīgajam uzņēmumam. Lēmumā norāda termiņu, pēc kura informācija tiks izpausta. Minētais termiņš nav mazāks par vienu nedēļu no paziņošanas datuma.”

Prasības rašanās fakti

Prāvas priekšvēsture

- 12 Prasītājas — *Österreichische Postsparkasse AG* (lieta T-213/01) un *Bank für Arbeit und Wirtschaft AG* (turpmāk tekstā — “BAWAG”, lieta T-214/01) — ir Austrijas kredītiestādes.
- 13 1997. gada 6. maijā Komisijai tika darīts zināms dokuments ar nosaukumu “Lombard 8.5” un, ņemot vērā šo dokumentu, tā pēc savas ierosmes saskaņā ar Regulas Nr. 17 3. panta 1. punktu uzsāka EKL 81. panta pārkāpuma procedūru pret prasītājām un sešām citām Austrijas bankām.
- 14 Ar 1997. gada 24. jūnija vēstuli Austrijas politiskā partija *Freiheitliche Partei Österreichs* (turpmāk tekstā — “FPÖ”) nodeva Komisijai dokumentu “Lombard 8.5” un pieprasīja uzsākt pārbaudes procedūru pret astoņām Austrijas bankām, starp kurām ir arī prasītāja lietā T-214/01, bet ne prasītāja lietā T-213/01, lai konstatētu EKL 81. un 82. panta pārkāpumu. Savu pieteikumu minētā partija pamatoja ar to, ka tai kā politiskai partijai bija uzdevums uzraudzīt brīvu piekļuvi kopējam tirgum un konkurences īstenošanu bez ierobežojumiem.
- 15 Ar 1998. gada 26. februāra vēstuli Komisija atbilstoši Regulas Nr. 99/63 6. pantam (ko vēlāk aizstāja Regulas Nr. 2842/98 6. pants) informēja FPÖ par nodomu noraidīt tās pieteikumu. Komisija norādīja, ka tikai personām vai personu apvienībām, kam ir likumīgas intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē, ir tiesības iesniegt pieteikumu un ka šī iemesla dēļ ir jābūt izpildītam nosacījumam, ka pieteikuma iesniedzēju “kā uzņēmēju ir ietekmējis vai var ietekmēt konkurences ierobežojums”. Nepietiek ar vispārēju interesi, kas saistīta ar tiesiskās kārtības aizsardzību, lai atzītu, ka pastāv likumīgas intereses šajā sakarā.

- 16 1998. gada 2. jūnija vēstulē *FPŌ* atbildēja, ka tā kā politiska partija ar vairāku locekļu starpniecību piedalījās ikdienas ekonomikas dzīvē, ka tā ik dienu veica vairākus bankas darījumus un ka tādējādi norādītās prakses rezultātā tai tika nodarīts ekonomiska rakstura kaitējums. Tādā veidā tā pamato likumīgas intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē. Šo iemeslu dēļ *FPŌ* atkārtoti lūdza ļaut tai piedalīties pārkāpuma procedūrā un darīt tai zināmus iebildumus.
- 17 1998. gada jūnijā Komisija veica pārbaudes vairākās Austrijas kredītiestādēs, tai skaitā kredītiestādēs, kas ir prasītājas šajā lietā.
- 18 1998. gada 16. decembrī bankas, pret kurām tika uzsākta procedūra COMP/36.571, nosūtīja Komisijai kopīgu faktisko apstākļu izklāstu, kam bija pievienoti apliecināšie dokumenti uz 40 000 lapām. Iepriekš nosūtītā paziņojumā tās lūdza Komisiju šo izklāstu atzīt par konfidenciālu, norādot, ka “Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 17/62 20. pantu [tika] lūgta to neizpaust trešām personām”.
- 19 Ar 1999. gada 13. septembra vēstulēm Komisija nosūtīja prasītājām pirmo paziņojumu par iebildumiem, kas tika pieņemts 1999. gada 10. septembrī un kurā Komisija tām pārmeta, ka tās ar citām Austrijas bankām bija noslēgušas ar konkurenci nesaderīgus līgumus par cenām un klientiem — gan fiziskām personām, gan uzņēmumiem — izvirzāmajiem nosacījumiem un tādējādi ir pārkāpušas EKL 81. pantu.
- 20 1999. gada oktobra sākumā Komisija mutiski informēja prasītājas par savu nodomu 1999. gada 10. septembra paziņojumu par iebildumiem nodot *FPŌ* atbilstoši Regulas Nr. 2842/98 7. pantam.

- 21 Ar 1999. gada 6. un 12. oktobra vēstulēm prasītājas vērsās Komisijā, iebilstot pret šādu nodošanu. Tās uzsvēra, ka *FPÖ* nav likumīgu interešu Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē un tādējādi to nevar atzīt par pieteikuma iesniedzēju minētās normas nozīmē. Turklāt prasītājas izteica savas bažas, ka *FPÖ* iebildumus varētu ļaunprātīgi izmantot politiskos nolūkos.
- 22 Ar 1999. gada 5. novembra vēstulēm Konkurences ģenerāldirektorāta (ĢD) dienesti sniedza atbildi prasītājām, norādot, ka *FPÖ* ir bankas kliente un ka tādējādi no Regulas Nr. 2842/98 7. panta izriet pienākums tai nodot iebildumu nekonfidenciālo versiju. Ar šīm vēstulēm prasītājām tika nosūtīts saraksts ar tām 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem teksta daļām, ko nedrīkst atklāt, kurā bija paredzēts dzēst dažus fizisku personu vārdus un ieņemamos amatus un aizstāt tos ar vispārīgu viņu uzdevumu aprakstu (turpmāk tekstā — “1. saraksts”). Turklāt šajās vēstulēs bija norādīts, ka jānosūta bija paziņojuma par iebildumiem A pielikums, kurā bija iekļauts saraksts ar norādēm uz tam pievienotajiem dokumentiem, nevis paši attiecīgie dokumenti. Saskaņā ar šīm vēstulēm domstarpību gadījumā bija iespējams vērsties pie uzklausišanas amatpersonas.
- 23 Ar 1999. gada 17. un 18. novembra vēstulēm prasītājas vērsās pie uzklausišanas amatpersonas, lai no jauna iebilstu pret to, ka *FPÖ* tiks nodots 1999. gada 10. septembra paziņojums par iebildumiem, kā tas paziņots iepriekš. Pakārtoti prasītājas norādīja, ka no *FPÖ* nododamās paziņojuma par iebildumiem versijas vajadzēja dzēst visas norādes, kas ir saistītas ar attiecīgo uzņēmumu identitāti. Prasītāja lietā T-213/01 lūdza dzēst arī visu informāciju par banku noteiktajiem procentiem, maksu par pakalpojumiem un izvirzītajiem komercnoteikumiem.
- 24 2000. gada 18. un 19. janvārī notika uzklausišana saistībā ar rīcību, uz kuru norādīts 1999. gada 10. septembra paziņojumā par iebildumiem. *FPÖ* šajā uzklausišanā nepiedalījās.

- 25 Ar 2000. gada 21. novembra vēstulēm Komisija prasītājām darīja zināmu vēl vienu paziņojumu ar iebildumiem, kurā tā pārmeta prasītājām, ka tās ar citām Austrijas bankām ir noslēgušas ar konkurenci nesaderīgus līgumus par bankas noteikto maksu, kas izmantojama valūtas maiņai pret EUR un otrādi.
- 26 2001. gada 27. februārī notika otra uzklauššana, kurā *FPÖ* atkal nepiedalījās.
- 27 Ar 2001. gada 13. marta vēstuli *FPÖ* atjaunoja pieteikumu, uzsverot, ka 1999. gada 5. oktobra un 2000. gada 16. marta vēstulēs Komisija tai darījusi zināmu, ka nodos iebildumu nekonfidencialās versijas, bet tā arī šīs versijas nav nodevusi. *FPÖ* arī norādīja, ka tā netika informēta par uzklauššanu un tādējādi tai tika liegta iespēja piedalīties būtiskos procedūras posmos, pārkāpjot tās tiesības tikt uzklauštai un piedalīties procedūrā. Tādējādi *FPÖ* atkārtoti izteica lūgumu tai nodot paziņojumus par iebildumiem, kā arī attiecīgo banku apsvērumus par šiem paziņojumiem un turklāt lūdza atļauju sniegt savus apsvērumus un piedalīties papildu sēdē.
- 28 Ar 2001. gada 27. marta vēstulēm uzklauššanas amatpersonas darīja zināmu prasītājām, ka *FPÖ* atkārtoti izteica lūgumu saņemt paziņojumus par iebildumiem un ka tā ir paredzējusi šos paziņojumus tai nodot. Attiecībā uz konfidencialo informāciju, kas izdzēšama no 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem, uzklauššanas amatpersona pievienoja 1. sarakstu un turklāt noraidīja prasītāju lūgumus, kas izteikti 1999. gada 17. un 18. novembra vēstulēs attiecībā uz banku identitātes dzēšanu. Uzklauššanas amatpersona noraidīja arī prasītājas lietā T-213/01 lūgumu par dažu citu datu dzēšanu. Attiecībā uz 2000. gada 21. novembra papildu paziņojumu, par kuru prasītājas vēl nebija izteikušās, uzklauššanas amatpersona nosūtīja sarakstu ar teksta daļām (turpmāk tekstā — “2. saraksts”), kurā bija paredzēts dzēst dažus fizisku personu vārdus un ieņemamos amatus un aizstāt tos ar viņu uzdevumu aprakstu. Tā informēja prasītājas par iespēju iesniegt apsvērumus šajā sakarā.

- 29 Ar 2001. gada 18. aprīļa vēstuli prasītāja lietā T-214/01 atkārtoti iebilda pret to, ka *FPÖ* tiks nodoti paziņojumi par iebildumiem un lūdza Komisiju precizēt iemeslus, kuru dēļ tā pēkšņi uzskatīja, ka *FPÖ* lūgums obligāti ir jāapmierina. Tāpat arī ar 2001. gada 24. aprīļa vēstuli prasītāja lietā T-213/01 atkārtoti iebilda pret šo nodošanu un pakārtoti norādīja, ka gadījumā, ja arī pastāv pienākums nodot iebildumus, 1999. gada 10. septembra paziņojumam par iebildumiem vajadzētu būt pilnībā anonīmam. Tā savukārt norādīja, ka 2000. gada 21. novembra paziņojumā par iebildumiem nebija dienesta noslēpumu un citas konfidenciālas informācijas, izņemot to, ko uzklaušīšanas amatpersona bija ierosinājusi dzēst no 2. saraksta.
- 30 Ar 2001. gada 5. jūnija vēstulēm uzklaušīšanas amatpersona apstiprināja pienākumu iebildumus nodot *FPÖ*. Attiecībā uz aizsargājamo konfidenciālo informāciju uzklaušīšanas amatpersona vērsa prasītājas lietā T-214/01 uzmanību uz to, ka prasītāja savā iepriekšējā vēstulē nebija izteikusi nevienu apsvērumu attiecībā uz 1. un 2. sarakstā iekļauto informāciju un ka tādējādi tā secinājusi, ka prasītāja neceļ nekādus būtiskus juridiskus iebildumus pret iebildumu nekonfidenciālo versiju nodošanu *FPÖ*. Prasītājai lietā T-213/01 uzklaušīšanas amatpersona bija darījusi zināmu, ka tā no prasītājas pēdējās vēstules ir secinājusi, ka šī prasītāja piekrīt 1. un 2. saraksta saturam, izņemot jautājumu par 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem anonimitāti. Uzklaušīšanas amatpersona tai cita starpā lūdza sniegt apsvērumus un informēja to, ka atteikuma gadījumā tiks pieņemts lēmums saskaņā ar Lēmuma 94/810 5. panta 4. punktu (kas vēlāk tika aizstāts ar Lēmuma 2001/462 9. panta otro daļu).
- 31 Ar 2001. gada 25. jūnija vēstuli prasītāja lietā T-214/01 no jauna lūdza uzklaušīšanas amatpersonai atsaukt šo nodošanu un lūdza informēt to par turpmāko procedūras gaitu.
- 32 Ar 2001. gada 25. jūnija vēstuli prasītāja lietā T-213/01 lūdza Komisiju precizēt lietas stāvokli, aicinot to pieņemt lēmumu, par kuru var celt prasību.

Lietā T-214/01 apstrīdētais lēmums

33 Ar 2001. gada 25. jūlija vēstuli uzklauššanas amatpersona pieņēma lēmumu, ar ko attiecībā uz prasītāju lietā T-214/01 tiek izbeigta procedūra, kas attiecas uz 1999. gada 10. septembra un 2000. gada 21. novembra paziņojumu par iebildumiem nodošanu *FPÖ* (turpmāk tekstā — “lietā T-214/01 apstrīdētais lēmums”). Šī vēstule ir formulēta šādi:

“Ņemot vērā Jūsu [2001. gada 25. jūnija] vēstuli, es vēlreiz pārbaudīju lietu un tās iespējamās juridiskās sekas. Šīs pārbaudes rezultāti īsumā ir šādi:

1. Es atstāju spēkā savu iepriekšējo nostāju attiecībā uz *FPÖ* tiesībām iesniegt pieteikumu. Šajā jautājumā galīgo lēmumu 1999. gadā jau ir pieņēmis van Mirts [*Van Miert*] un Monti [*Monti*]. Par viņu lēmumu, kas ir procesa organizatorisks pasākums, šķiet, nevar iesniegt atsevišķu prasību, un to apstrīdēt var tikai saistībā ar prasību, kas celta pret Komisijas lēmumu, ar kuru ir izbeigta pamata procedūra.

2. Lēmums 2001/462 [..] nedod iespēju panākt pretēju risinājumu. Šī lēmuma 9. pantā uzklauššanas amatpersonai ir piešķirtas tiesības Komisijas vārdā izlemt, vai konkrēta lietas materiālos esošajos dokumentos iekļauta informācija ir uzskatāma par dienesta noslēpumu un tādējādi nav izpaužama. Uzklauššanas amatpersonas kompetencē savukārt nav lemt par to, vai fiziskai vai juridiskai personai Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē ir tiesības iesniegt pieteikumu, kura mērķis ir panākt, ka tiek pārtraukti pārkāpumi. Nevar arī apgalvot, ka šāda kompetence pastāv, pēc analogijas piemērojot Lēmuma 2001/462 [..] 9. pantu.

Nemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, man diemžēl kā nepieņemams ir jānoraida pieteikums, ko Jūs iesniedzāt *BAWAG* vārdā, lai panāktu to, ka iebildumi, kā arī papildu iebildumi netiktu nodoti *FPÖ*.

Lūdzu Jūs nedēļas laikā pēc šīs vēstules saņemšanas mani informēt par to, vai vēlaties celt prasību šajā lietā un iesniegt pieteikumu par pagaidu noregulējumu. Minētie dokumenti jebkurā gadījumā netiks nodoti *FPÖ* līdz šī vienas nedēļas termiņa beigām.

[..]”

Lietā T-213/01 apstrīdētais lēmums

34 Ar 2001. gada 9. augusta vēstuli uzklaušīšanas amatpersona pieņēma lēmumu, ar ko attiecībā uz prasītāju lietā T-213/01 tika izbeigta procedūra saistībā ar 1999. gada 10. septembra un 2000. gada 21. novembra paziņojumu par iebildumiem nodošanu *FPÖ* (turpmāk tekstā — “lietā T-213/01 apstrīdētais lēmums”). Šajā lēmumā ir norādīts: “Pēc jaunas faktisko un juridisko apstākļu pārbaudes mēs esam nolēmuši atrisināt jautājumus, par kuriem Jūsu pilnvarotāja un Komisijas viedoklis atšķiras, kā tas ir norādīts mūsu 2001. gada 5. [jūnija] vēstulē.”

35 Pirmkārt, uzklaušīšanas amatpersona norāda, ka par to, vai trešai personai var atzīt pieteikuma iesniedzēja statusu Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē, lemj Komisijas loceklis, kas ir atbildīgs par konkurenci. Lēmumu, kas labvēlīgs *FPÖ*, jau 1999. gadā pieņēma Van Mirts un pēc tam apstiprināja Monti, tāpēc vairs nevajag atkārtoti iesniegt jautājumu, jo nav jaunu faktisko apstākļu (apstrīdētā lēmuma 1. punkts). Turklāt tas, ka *FPÖ* tika atzīta par pieteikuma iesniedzēju, ir procesuāls akts, par kuru nevar celt atsevišķu prasību, jo iebildumus pret šo aktu var celt tikai

saistībā ar prasību pret Komisijas lēmumu, ar kuru tiek izbeigta procedūra (lēmuma 2. punkts).

- 36 Otrkārt, uzklauššanas amatpersona norāda, ka pieteikuma iesniedzēja statusa atzišana Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē rada pienākumu tam nodot iebildumu nekonfidenciālo versiju atbilstoši Regulas Nr. 2842/98 7. pantam. Tam, ka procedūra tika uzsākta pēc savas ierosmes vai pamatojoties uz pieteikumu, kas iesniegts saskaņā ar minēto 3. pantu, šajā sakarā nav nekādas nozīmes (lēmuma 2. punkts).
- 37 Treškārt, uzklauššanas amatpersona lemj par to, kāda informācija ir jāizņem no 1999. gada 10. septembra un 2000. gada 21. novembra paziņojumiem par iebildumiem, lai tiktu ievēroti dienesta noslēpumi un cita konfidenciāla informācija (lēmuma 4. punkts). Tādējādi tā nolemj izņemt visus 1. un 2. sarakstā norādītos datus un informāciju, attiecībā uz kuriem prasītāja lietā T-213/01 ir devusi piekrišanu savā pēdējā vēstulē. Uzklauššanas amatpersona savukārt uzskata, ka prasītājas identitāte nav uzskatāma ne par dienesta noslēpumu, ne par konfidenciālu informāciju, kas būtu aizsargājama [lēmuma 4. punkta a) apakšpunkts]. Tāpat arī uzklauššanas amatpersona norāda, ka nav nepieciešams dzēst informāciju par tās tirdzniecības politiku, kas ir iekļauta 1999. gada 10. septembra paziņojumā par iebildumiem, jo runa ir par skaitļos izteiktiem datiem, kas attiecas uz vairākiem gadiem [lēmuma 4. punkta b) apakšpunkts].
- 38 Uzklauššanas amatpersona secina, “ka *FPÖ* ir jānodod pašreizējā 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem, kā arī 2000. gada 21. novembra papildu paziņojuma par iebildumiem koriģētā versija, lai būtu iespējams ieņemt nostāju lietā COMP/36.571 — Austrijas bankas, kas pašreiz tiek izskatīta,” un ka šis lēmums “ir pieņemts saskaņā ar Lēmuma 2001/462 9. panta 2. punktu”. Visbeidzot, uzklauššanas amatpersona lūdz prasītājai vienas nedēļas laikā pēc lēmuma paziņošanas darīt tai zināmu, vai prasītājai ir nodoms celt prasību par šo lēmumu,

kā arī lūgt noteikt pagaidu pasākumu saistībā ar tā izpildi, norādot arī to, ka Komisija līdz minētā termiņa beigām nenodos *FPÖ* iepriekš minētos paziņojumus par iebildumiem.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 39 Ar prasības pieteikumiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2001. gada 19. septembrī, prasītājas cēla šīs prasības par apstrīdēto lēmumu atcelšanu.
- 40 Ar atsevišķiem dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti tajā pašā dienā, prasītājas pagaidu noregulējuma tiesnesim iesniedza pieteikumus apturēt apstrīdēto lēmumu izpildi un, pakārtoti, uzdot Komisijai nenodot *FPÖ* 1999. gada 10. septembra un 2000. gada 21. novembra paziņojumus par iebildumiem lietā COMP/36.571.
- 41 Ar 2001. gada 14. decembra rīkojumu piektās palātas priekšsēdētājs pēc lietas dalībnieku uzklaušanās deva rīkojumu apvienot lietas T-213/01 un T-214/01.
- 42 Ar 2001. gada 20. decembra rīkojumu lietā T-213/01 R *Österreichische Postsparkasse*/Komisija (*Recueil*, II-3963. lpp.) un rīkojumu lietā T-214/01 R *Bank für Arbeit und Wirtschaft*/Komisija (*Recueil*, II-3993. lpp.) Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs noraidīja prasītāju pieteikumus par pagaidu noregulējumu, jo uzskatīja, ka ar steidzamību saistītie nosacījumi nav izpildīti un ka interešu līdzsvars nenorāda uz to, ka apstrīdēto lēmumu izpilde būtu jāaptur, un atlika lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

- 43 2002. gada janvārī Komisija nodeva *FPÖ* savu paziņojumu par iebildumiem versijas, kas atzītas par nekonfidencialām.
- 44 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 12. februārī, prasītāja lietā T-214/01 iesniedza procesuālo rakstu ar apsvērumiem pamata prāvā, kurā bija iekļauti jauni fakti, kas tai bija kļuvuši zināmi pēc replikas raksta iesniegšanas. Ar vēstuli, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegta 2002. gada 13. februārī, prasītāja lietā T-213/01 pilnībā pievienojās šim procesuālajam rakstam ar apsvērumiem. 2002. gada 15. martā Komisija iesniedza apsvērumus par šiem dokumentiem.
- 45 Ar 2004. gada 30. marta un 2004. gada 16. jūlija vēstulēm Pirmās instances tiesa, veicot procesa organizatoriskos pasākumus, lūdza Komisiju iesniegt dažus dokumentus un atbildēt uz rakstiskiem jautājumiem. Komisija šos lūgumus izpildīja noteiktajā termiņā.
- 46 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (piektā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.
- 47 Pirmās instances tiesa 2004. gada 21. oktobra tiesas sēdē uzklausa lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.
- 48 Prasītājas lietā T-213/01 prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt uzklausišanas amatpersonas 2001. gada 9. augusta lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

49 Prasītājas lietā T-214/01 prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt uzklaušanās amatpersonas 2001. gada 25. jūlija lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

50 Abās lietās Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasības noraidīt kā nepieņemamas un jebkurā gadījumā kā nepamatotas;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

51 Komisija izvirza trīs pamatus par nepieņemamību, kas balstīti, pirmkārt, uz strīda priekšmeta neesamību, jo iebildumi faktiski tika nodoti *FPÖ*, otrkārt, uz to, ka apstrīdētais akts juridiski neietekmē prasītāju intereses, un, treškārt, uz prasību novēloto raksturu.

Par pamatu, kas balstīts uz strīda priekšmeta neesamību, jo paziņojumi par iebildumiem faktiski tika nodoti FPÖ

- 52 Komisija uzsver, ka prasību vienīgais mērķis ir novērst, ka FPÖ tiktu nodota jebkāda paziņojumu par iebildumiem versija un, pakārtoti, uzklašanās amatpersonas sagatavotās nekonfidencialās versijas. Paziņojumi par iebildumiem tika nodoti FPÖ 2002. gada janvārī. Lidz ar to saskaņā ar Reglamenta 113. pantu prasībām šis nodošanas rezultātā ir zudis priekšmets.
- 53 Pirmās instances tiesa atgādina, ka prasība atcelt tiesību aktu, ko ir iesniegusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja prasītājs ir ieinteresēts, lai apstrīdētais tiesību akts tiktu atcelts (Pirmās instances tiesas 1994. gada 9. novembra spriedums lietā T-46/92 *Scottish Football/Komisija, Recueil*, II-1039. lpp., 14. punkts). Šāda interese pastāv tikai tad, ja tiesību akta atcelšanai pašai par sevi automātiski var rasties juridiskas sekas (Tiesas 1986. gada 24. jūnija spriedums lietā 53/85 *Akzo Chemie/Komisija, Recueil*, 1965. lpp., turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Akzo*”, 21. punkts).
- 54 Šajā sakarā ir jānorāda, ka saskaņā ar EKL 233. pantu iestādei, kas ir pieņēmusi atcelto tiesību aktu, ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai izpildītu spriedumu. Šie pasākumi nav saistīti ar tiesību akta izzušanu no Kopienu tiesību sistēmas, jo šie akti izzūd jau tad, kad tiesnesis tos atceļ. Šie pasākumi ir saistīti ar attiecīgā tiesību akta radīto seku, ko ietekmē konstatētie pārkāpumi, novēršanu. Jau izpildīta tiesību akta atcelšanai vienmēr var būt juridiskas sekas. Tiesību akts var radīt juridiskas sekas laika posmā, kurā tas bija spēkā, un šīs sekas tiesību akta atcelšanas rezultātā ne vienmēr izzūd. Tāpat arī tiesību akta atcelšana var ļaut izvairīties no tā, ka akta prettiesiskums varētu atkārtoti izpausties nākotnē. Šo iemeslu dēļ spriedums par tiesību akta atcelšanu ir pamats, balstoties uz kuru attiecīgā iestāde var būt spiesta atjaunot prasītāja iepriekšējo stāvokli vai izvairīties pieņemt līdzīgu tiesību aktu (Tiesas 1979. gada 6. marta spriedums lietā 92/78 *Simmenthal/Komisija*,

Recueil, 777. lpp., 32. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 25. marta spriedums lietā T-102/96 *Gencor*/Komisija, *Recueil*, II-753. lpp., 41. punkts).

- 55 Šajā gadījumā tas, ka paziņojumi par iebildumiem *FPÖ* tika nodoti pēc tam, kad tika celtas prasības, kuru mērķis ir apstrīdēt to lēmumu likumīgumu, pamatojoties uz kuriem tika veikta nodošana, nav apstākļi, kura rezultātā minētajām prasībām zūd priekšmets. Pati iespējamā apstrīdēto lēmumu atcelšana var juridiski ietekmēt prasītāju stāvokli, novēršot šādas Komisijas prakses atkārtošanos un padarot par prettiesisku paziņojumu par iebildumiem, kas tika prettiesiski nodoti *FPÖ*, izmantošanu (sprieduma lietā *Akzo* 21. punkts).
- 56 Līdz ar to Komisijas argumenti, kas ir balstīti uz strīda priekšmeta neesamību, jo paziņojumi par iebildumiem faktiski tika nodoti *FPÖ*, ir jānoraida.

Par pamatu, kas balstīts uz apstrīdēto aktu juridisko seku neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 57 Komisija norāda, ka lietā T-213/01 apstrīdētajā lēmumā ir izlemts tikai viens jautājums, proti, uzklauššanas amatpersona ir paudusi viedokli jautājumā par *FPÖ* nododamajos paziņojumos par iebildumiem iekļautās informācijas konfidencialitāti. Vienīgais apstākļi, kas varētu "ietekmēt" prasītāju, ir dažu konfidencialu dokumentu nodošana pieteikuma iesniedzējam vai trešai personai, kā tas izriet no sprieduma lietā *Akzo*. Lietā T-214/01 apstrīdētajā spriedumā šis jautājums nav risināts, jo tas tika atrisināts jau iepriekš. 2001. gada 18. aprīļa vēstulē prasītāja atzina, ka paziņojumu par iebildumiem sagatavotajās versijās nav iekļauta konfidenciala

informācija. Komisija uzskata, ka šajā otrajā lietā apstrīdētais lēmums attiecas tikai uz uzklausišanas amatpersonas atteikumu pieņemt prasītājas 2001. gada 25. jūnija lūgumu pārskatīt *FPÖ* atzītās tiesības saņemt paziņojumu par iebildumiem nekonfidenciālo versiju. Šis lēmums prasītājai nerada nekādas juridiski saistošas sekas.

- 58 Komisija apgalvo, ka pieteikuma iesniedzēja statusa atzišana *FPÖ* juridiski neietekmē prasītājas, jo, ja arī pieņem, ka Komisija ir pieņēmusi lēmumu šajā jautājumā, runa ir tikai par procesa organizatorisko pasākumu, par kuru nevar celt atsevišķu prasību, izņemot prasību pret galīgo lēmumu, ar kuru ir konstatēts pārkāpums (Pirmās instances tiesas 1992. gada 18. decembra spriedums apvienotajās lietās no T-10/92 līdz T-12/92 un T-15/92 *Cimenteries CBR* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2667. lpp., turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Cimenteries*”, 28. punkts).
- 59 Tāpat arī Komisija norāda, ka tiesības nodot *FPÖ* paziņojumu par iebildumiem nekonfidenciālās versijas automātiski izriet no Regulas Nr. 2842/98 7. panta. Līdz ar to prasītājas apstrīd nevis lēmumu, kas tās skar tieši, bet gan minētās regulas 7. pantu.
- 60 Prasītājas apgalvo, ka prasības ir pieņemamas, jo tās ir vērstas pret lēmumiem, kas rada juridiski saistošas sekas un kas tādējādi ir apstrīdami tiesību akti.
- 61 Tas, ka *FPÖ* tika nodoti paziņojumi par iebildumiem, ietekmē prasītājas lietā T-213/01 tiesības uz tajos izklāstīto dienesta noslēpumu un citas konfidenciālas informācijas konfidencialitāti un līdz ar to neatgriezeniski ietekmē prasītājas tiesisko stāvokli, tādējādi par šo nodošanu varēja iesniegt atsevišķu prasību (spriedums lietā *Akzo* un Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 1994. gada 1. decembra rīkojums lietā T-353/94 R *Postbank*/Komisija, *Recueil*, II-1141. lpp., 25. punkts).

62 Lietā T-214/01 apstrīdētajā lēmumā bija izteikts uzklauššanas amatpersonas viedoklis par paziņojumu par iebildumiem nodošanu *FPÖ*. Šis lēmums tika pieņemts, pamatojoties uz Lēmumu 2001/462, kas paredz, ka uzklauššanas amatpersonas lēmumus — iebildumus darīt zināmus trešai personai — var apstrīdēt. Pat tas, ka tiek darīta zināma nekonfidenciāla iebildumu versija, attiecīgajam uzņēmumam rada neatgriezenisku kaitējumu. Turklāt tā 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem versija, kas bija jānodod *FPÖ*, jebkurā gadījumā ietver daudz konfidenciālas informācijas, kurai ir jānodrošina konfidencialitāte, piemēram, procedūrā iesaistīto personu vārdi un attiecīgo banku nosaukumi. Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 20. decembra rīkojumā, kas pieņemts pagaidu noregulējuma tiesvedībā, bija atzīts, ka apstrīdētais pasākums varēja grozīt prasītājas tiesisko stāvokli.

63 Prasītājas apgalvo, ka attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja statusa atzīšanu *FPÖ* saskaņā ar Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktu un *FPÖ* tiesībām saņemt iebildumus var veikt tiesu kontroli. Spriedumā lietā *Akzo* Tiesa ir atzinusi, ka attiecībā uz iebildumu nodošanu šāda kontrole ir veicama ne tikai saistībā ar aizsargājamās informācijas apjomu, bet arī par aizsargājamo informāciju kopumā. Turklāt, ņemot vērā īpašo apdraudējumu, ko iebildumu nodošana varēja radīt tiesībām uz nevainīguma prezumpciju un uz personas datu aizsardzību, kas ir paredzētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā — “Harta”) 8. un 48. pantā, uz pieteikuma iesniedzēja statusa atzīšanu trešai personai nevar attiekties Komisijas diskrecionārā vara, bet uz to attiecas nosacījumi, kas paredzēti Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktā un Regulas Nr. 2842/98 7. pantā, kuru izpilde ir jāpārbauda Pirmās instances tiesai.

Pirmās instances tiesas vērtējums

64 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par tiesību aktiem, par kuriem var iesniegt prasību tos atcelt atbilstoši EKL 230. pantam, ir atzīstami pasākumi, kam ir juridiski saistoša iedarbība un kas var ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā

grozot tā tiesisko stāvokli (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM/Komisija*, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts, un spriedums lietā *Cimenteries*, 28. punkts).

65 Principā paligpasākumi, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu, līdz ar to nav apstrīdami tiesību akti. No judikatūras tomēr izriet, ka tiesību akti, kas ir pieņemti sagatavošanas procedūras laikā un ar ko būtībā tiek pilnībā pabeigta īpaša procedūra, kas notiek atsevišķi no procedūras, kuras rezultātā Komisijai ir jāpieņem lēmums pēc būtības, un kas rada juridiski saistošas sekas, kuras var ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā grozot tā tiesisko stāvokli, arī ir apstrīdami tiesību akti (iepriekš minētais spriedums lietā *IBM/Komisija*, 10. un 11. punkts).

66 Tādējādi no judikatūras skaidri un nepārprotami izriet, ka Komisijas lēmums, ar ko uzņēmums, pret kuru ir uzsākta pārkāpuma procedūra, tiek informēts, ka uz tā nodoto informāciju neattiecas Kopienų tiesībās garantētā konfidencialitāte un tādējādi to var darīt zināmu trešai personai, kas ir iesniegusi sūdzību, rada tiesiskas sekas attiecīgajam uzņēmumam, konkrētā veidā grozot tā tiesisko stāvokli, jo tam tiek liegta iespēja izmantot Kopienų tiesībās paredzēto aizsardzību, un tas ir galīgs lēmums, kas nav atkarīgs no lēmuma, kurā tiek konstatēts konkurences tiesību normu pārkāpums. Turklāt uzņēmumam dotā iespēja celt prasību pret galīgo lēmumu, kurā tiek konstatēts konkurences tiesību normu pārkāpums, nevar uzņēmumam nodrošināt atbilstošu tā tiesību aizsardzību šajā jomā. Pirmkārt, administratīvās procedūras nobeigumā var arī netikt pieņemts lēmums, kurā tiktu konstatēts pārkāpums. Otrkārt, pat ja pret šo lēmumu tiek celta prasība, tā jebkurā gadījumā uzņēmumam nenodrošina iespēju novērst neatgriezeniskās sekas, kuras rada prettiesiska dažu šo dokumentu paziņošana (spriedums lietā *Akzo*, 18.–20. punkts). Līdz ar to par šādu lēmumu var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu.

- 67 Šo prasību mērķis ir panākt, ka tiek atcelti uzklaušanās amatpersonas 2001. gada 25. jūlija un 2001. gada 9. augusta lēmumi nodot FPÖ paziņojumu par iebildumiem, kas attiecas uz [EKL] 81. panta piemērošanas procedūru saistībā ar banku likmju noteikšanu (COMP/36.571 — Austrijas bankas), nekonfidenciālās versijas pretēji nostājai, ko bija izteikušas prasītājas, kas bija minētas šajos paziņojumos un kas iebilda pret to nodošanu FPÖ.
- 68 Atbilstošajā tiesiskajā regulējumā trešām personām, kas apliecina likumīgas intereses, ir atzītas tiesības saņemt paziņojuma par iebildumiem nekonfidenciālu versiju, lai tās savu viedokli varētu darīt zināmu rakstveidā. Tādējādi Regulas Nr. 17 3. panta 1. un 2. punkts nosaka, ka fiziskas vai juridiskas personas, kas apliecina likumīgas intereses, var iesniegt pieteikumu, lai Komisija konstatētu EKL 81. un 82. panta pārkāpumu. Regulas Nr. 2842/98 7. pantā ir norādīts arī tas, ka tad, ja Komisija izvirza iebildumus saistībā ar jautājumu, par kuru tai ir iesniegts pieteikums vai sūdzība, tā pieteikuma vai sūdzības iesniedzējam nodod paziņojuma par iebildumiem nekonfidenciālās versijas kopiju, lai tas Komisijai varētu darīt zināmu savu viedokli rakstveidā.
- 69 Neraugoties uz to, no Lēmuma 2001/462 9. panta otrās daļas izriet, ka tad, ja uzņēmums, pret kuru ir uzsākta EKL 81. un 82. panta pārkāpuma procedūra, iebilst pret informācijas, kuru var atzīt par dienesta noslēpumu, izpaušanu trešai personai, bet Komisija uzskata, ka informācija nav aizsargāta un tādējādi tā šo informāciju var izpaust, Komisija to izklāsta pamatotā lēmumā, par ko paziņo attiecīgajam uzņēmumam.
- 70 Šajā gadījumā ar lietā T-213/01 apstrīdēto lēmumu ir pabeigta procedūra, kas saistīta ar 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem, kā arī 2000. gada 21. novembra papildu paziņojuma par iebildumiem “pašreizējās pielāgotās versijas” nodošanu FPÖ. Ar šo lēmumu ir noraidīts gan prasītājas iebildums pret to, ka FPÖ tiks nodoti šie dokumenti, gan tās pieprasījums par konfidenciālu atzīt zināmu tajos iekļauto informāciju. Ar lietā T-214/01 apstrīdēto lēmumu savukārt tiek galīgi

noraidīts prasītājas iebildums pret to, ka *FPÖ* tiks nodoti attiecīgie paziņojumi par iebildumiem. Abi lēmumi tika pieņemti, pamatojoties uz Lēmuma 2001/462 9. panta otro daļu, kurā ir paredzēts, ka tad, ja attiecīgais uzņēmums iebilst pret informācijas izpaušanu, bet uzklausišanas amatpersona uzskata, ka šī informācija nav aizsargājama un tādējādi tā var to izpaust, tas tiek izklāstīts pamatotā lēmumā, par ko paziņo attiecīgajam uzņēmumam, šajā lēmumā precizējot termiņu, kuram beidzoties, informācija tiks izpausta, proti, termiņu, kas nevar būt īsāks par vienu nedēļu, skaitot no lēmuma paziņošanas dienas. Šajā gadījumā uzklausišanas amatpersona lūdza prasītājas vienas nedēļas laikā sniegt informāciju par to, vai tām ir nodoms celt prasību vai iesniegt pieteikumu par pagaidu pasākumiem. Šajā sakarā ir norādīts, ka iepriekš minētie paziņojumi par iebildumiem līdz minētā termiņa beigām netiks nodoti *FPÖ*.

71 Tādējādi ar apstrīdētajiem lēmumiem būtībā tiek pilnībā pabeigta īpaša procedūra, kas notiek atsevišķi no vispārējās EKL 81. panta piemērošanas procedūras, Komisijai formulējot savu galīgo nostāju jautājumā par paziņojumu par iebildumiem nekonfidenciālo versiju nodošanu *FPÖ*. Šie lēmumi noteikti ir saistīti ar to, ka *FPÖ* iepriekš ir jāatzīst pieteikuma iesniedzēja statuss, kuram ir likumīgas intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē, jo saistībā ar šo statusu *FPÖ* rodas tiesības saņemt paziņojumus par iebildumiem atbilstoši Regulas Nr. 2842/98 7. pantam.

72 Tā rezultātā prasītājas savās prasībās var apstrīdēt gan uzklausišanas amatpersonas lēmumu nodot *FPÖ* paziņojumu par iebildumiem nekonfidenciālo versiju, gan apstākli, uz kuru ir balstīts šis lēmums, proti, to, ka Komisija ir atzinusi *FPÖ* likumīgas intereses atbilstoši Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktam. Pretējā gadījumā prasītājas nevarētu novērst to, ka iebildumi, ko pret tām izvirzījusi Komisija, tiek darīti zināmi trešai personai, kura ir iesniegusi pieteikumu vai sūdzību un kurai nav likumīgu interešu, kā to prasa Kopienų tiesiskais regulējums, vai — gadījumā, kad

paziņojumi jau ir nodoti, — pieprasīt, lai par prettiesisku tiktu atzīts tas, ka minētā trešā persona izmanto attiecīgo informāciju.

- 73 No iepriekš izklāstītā izriet, ka pamats par nepieņemamību, kas ir balstīts uz to, ka attiecīgi apstrīdētajam lēmumam lietā T-214/01 un uzklaušanās amatpersonas nostājai, kas pausta lietā T-213/01 apstrīdētajā lēmumā un kas attiecas uz pieteikuma iesniedzēja statusa atzīšanu FPÖ un FPÖ tiesībām saņemt paziņojumus par iebildumiem, nav juridisku seku, ir jānoraida.

Par pamatu, kas balstīts uz prasību novēloto raksturu

Lietas dalībnieku argumenti

- 74 Komisija apgalvo, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem tikai tiek apstiprināta pieteikuma iesniedzēja statusa atzīšana FPÖ un tās tiesības saņemt paziņojumus par iebildumiem. Tādējādi prasības ir iesniegtas ar novēlošanos.
- 75 Attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja statusa atzīšanu FPÖ Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē Komisija norāda, ka 1999. gadā tā ir pieņēmusi galīgo lēmumu šajā jautājumā, par to informējot prasītājas ar 1999. gada 5. novembra vēstulēm. 2001. gada 27. marta vēstulē uzklaušanās amatpersona ir tikai apstiprinājusi, ka FPÖ intereses iesniegt pieteikumu tika atzītas, un atkārtoti izklāstīja savus paskaidrojumus šajā sakarā. Jebkurā gadījumā, pat ja 2001. gada 27. marta vēstulē būtu iekļauts lēmums šajā sakarā, prasītāja to nevarētu apstrīdēt. Visbeidzot, prasītājas pašas savos prasības pieteikumos ir atzinušas, ka apstrīdētais lēmums tikai “apstiprina” procesuālo statusu, kas FPÖ piešķirts ar agrāku lēmumu.

- 76 Attiecībā uz *FPÖ* tiesībām saņemt paziņojumus par iebildumiem Komisija apgalvo, ka 1999. gada oktobra sākumā — mutiski, pēc tam ar 1999. gada 5. novembra vēstulēm — tā brīdinājusi prasītājas, ka gatavojas rīkoties saskaņā ar minēto Regulas Nr. 2842/98 7. pantu. Tā rezultātā, pat ja Komisija būtu pieņēmusi “lēmumu” par *FPÖ* tiesībām saņemt paziņojumu par iebildumiem un ja tas būtu apstrīdams tiesību akts, ar apstrīdēto lēmumu tas tikai tiktu apstiprināts šajā jautājumā un tādējādi par to nevarētu celt prasību.
- 77 Prasītājas apgalvo, ka prasības nav iesniegtas ar novēlošanos. Tikai apstrīdētajos lēmumos ir pausta Komisijas galīgā nostāja attiecībā uz *FPÖ* kā sūdzības iesniedzēja statusu un paziņojumu par iebildumiem nodošanu tai, un visas uzklauššanas amatpersonas un Komisijas dienestu iepriekšējās vēstules ir tikai sagatavošanas pasākumi. Tādējādi šie lēmumi, ar kuriem tiek pabeigta procedūra, kas saistīta ar paziņojumu par iebildumiem nodošanu *FPÖ*, nav tikai apstiprinoši tiesību akti.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 78 Pirmās instances tiesa iepriekš atzina, ka saistībā ar šīm prasībām, kas celtas pret galīgajiem lēmumiem, ar kuriem tiek pabeigtas īpašas procedūras, kuru laikā *FPÖ* tika nodoti paziņojumi par iebildumiem, prasītājas var apstrīdēt apstākli, kas ir šo lēmumu pamatā, proti, ka Komisija atzina *FPÖ* likumīgās intereses un pieteikuma iesniedzēja statusu Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē, kas izriet no tās tiesībām saņemt paziņojumu par iebildumiem nekonfidenciālo versiju atbilstoši Regulas Nr. 2842/98 7. pantam.
- 79 Tādējādi Komisijai nav nekāda pamata apgalvot, ka prasītājām prasības vajadzēja celt pret dažādiem palīgpasākumiem, kas veikti, norisinoties procedūrām, kuru laikā tika nodoti paziņojumi par iebildumiem, lai secinātu, ka ar šīm prasībām, kas iesniegtas

pret lēmumiem, ar kuriem tiek noslēgtas minētās procedūras, nevar apstrīdēt palīgpasākumus, pamatojoties uz kuriem šie lēmumi tika pieņemti.

- 80 No iepriekš izklāstītā izriet, ka pamats par nepieņemamību, kas balstīts uz prasību novēloto raksturu, ir jānoraida.

Par lietas būtību

- 81 Prasītājas savu prasību pamatojumam izvirza septiņus pamatus. Pirmais un otrais pamats ir balstīts uz Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta un Regulas Nr. 2842/98 6. panta pārkāpumu, kā arī pamatojuma neesamību. Trešais pamats ir balstīts uz procesuālās ekonomijas principa pārkāpumu. Ceturtais pamats ir balstīts uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, jo iebildumi FPÖ tika nodoti novēloti. Piektais pamats ir balstīts uz FPÖ tiesību iestāties procedūrā noilgumu. Sestais pamats ir balstīts uz Regulas Nr. 17 20. panta 2. punkta kopā ar EKL 287. pantu pārkāpumu, jo, iebildumus nododot FPÖ, ir pārkāptas to tiesības uz dienesta noslēpumu konfidencialitāti. Visbeidzot, septītais pamats ir balstīts uz tiesiskās palāvības principa pārkāpumu.

Par pirmo un otro pamatu, kas ir balstīti uz Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta un Regulas Nr. 2842/98 6. panta pārkāpumu, kā arī pamatojuma neesamību

- 82 Prasītājas uzsver, ka uzklaušīšanas amatpersonas lēmums FPÖ nodot paziņojumus par iebildumiem ir pretpretisisks, jo FPÖ nevar kvalificēt kā pieteikuma iesniedzēju Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta un Regulas Nr. 2842/98 6. panta nozīmē.

- 83 Sava apgalvojuma pamatojumam prasītājas norāda, ka, pirmkārt, nepastāv cēloņsakarība starp *FPÖ* iesniegto pieteikumu un procedūras uzsākšanu, otrkārt, *FPÖ* nav apliecinājusi likumīgas intereses minēto normu nozīmē un, treškārt, Komisija nav ne pārbaudījusi, ne arī pamatojusi šādu *FPÖ* interešu esamību.

Par pirmo daļu, kas balstīta uz to, ka starp *FPÖ* iesniegto pieteikumu un procedūras uzsākšanu nav cēloņsakarības

— Lietas dalībnieku argumenti

- 84 Prasītājas uzsver, ka *FPÖ* nav pieteikuma iesniedzējs Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta un Regulas Nr. 2842/98 6. panta nozīmē, jo pārkāpuma procedūra netika uzsākta, pamatojoties uz tās pieteikumu. Regulas Nr. 17 3. panta 1. punkts nosaka, ka procedūra tiek uzsākta “pēc pieteikuma vai pēc savas ierosmes”. Ja procedūra tiek uzsākta pēc savas ierosmes, Komisija vairs nepieņem lēmumu “pēc pieteikuma”. Šajā gadījumā *FPÖ* pieteikumu iesniedza tikai divus mēnešus pēc tam, kad Komisija procedūru jau bija uzsākusi pēc savas ierosmes. Tā rezultātā *FPÖ* nevarēja iegūt pieteikuma iesniedzēja statusu Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē, bet labākajā gadījumā varēja tikt kvalificēta kā trešā persona, kas izrāda pieteikumu interesi Regulas Nr. 17 19. panta 2. punkta un Regulas Nr. 2842/98 9. panta 1. punkta nozīmē.
- 85 Prasītājas cita starpā apgalvo, ka Komisija nav ņēmusi vērā atšķirību starp formālu sūdzību un pierādījumu par pārkāpumu neformālu nodošanu. Tikai formāla sūdzība rada procesuālās tiesības.

86 Komisija apstrīd prasītāju argumentus, atzīstot tos par kļūdainiem un nepamatotiem. Tādējādi nav nozīmes tam, vai procedūra tika uzsākta pēc savas ierosmes vai pēc sūdzības, kas iesniegta saskaņā ar Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktu. Formālā pārkāpuma procedūra var tikt uzsākta tikai ar paziņojumu par iebildumiem un tā turpinās vēl ilgi pēc tiesību iesniegt pieteikumu atzīšanas. Šajā gadījumā Komisija pārkāpuma procedūru uzsāka 1999. gada 10. septembrī, kad tā pieņēma pirmo paziņojumu par iebildumiem, proti, divus gadus pēc tam, kad FPŌ bija iesniegusi pieteikumu. Katrā ziņā brīdī, kad FPŌ iesniedza savu pieteikumu, tā nezināja, ka bija uzsākta jebkāda procedūra, jo Komisija bija paturējusi slepenībā sagatavošanas darbus un dokumentus [*travaux préparatoires*], lai nodrošinātu 1998. gada jūnijā veikto pārbaūžu efektivitāti.

87 Visbeidzot, formālu sūdzību un neformālu paziņojumu nošķiršana, uz ko ir norādījušas prasītājas, nav pamatota. Sūdzības iesniedzējam, kas apliecina likumīgās intereses, tiesības piemīt pirms procedūras uzsākšanas un, pat ja šāda procedūra nebūtu uzsākta, ir tiesības celt prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar Regulas Nr. 17 6. pantu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

88 Regulas Nr. 17 3. panta 1. punkts nosaka, ka tad, ja Komisija “pēc pieteikuma vai pēc savas ierosmes” secina, ka notiek EKL 81. vai 82. panta pārkāpums, tā ar lēmumu var likt ieinteresētajiem uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām izbeigt šo pārkāpumu.

89 No Regulas Nr. 17 3. panta 1. un 2. punkta un Regulas Nr. 2842/98 6. un 7. panta izriet, ka “pieteikuma iesniedzējs” ir fiziska vai juridiska persona, kas, attiecīgi apliecinot savas likumīgās intereses, lūdz Komisiju konstatēt EKL 81. vai 82. panta pārkāpumu. Iepriekš minētās Regulas Nr. 2842/98 normas cita starpā “sūdzības iesniedzēju” pielīdzina šādam pieteikuma iesniedzējam, lai varētu piemērot Padomes

1968. gada 19. jūlija Regulu (EEK) Nr. 1017/68, ar ko konkurences noteikumus attiecina uz pārvadājumiem pa dzelzceļu, autoceļiem un iekšējiem ūdensceļiem (OV L 175, 1. lpp.), Padomes 1986. gada 22. decembra Regulu (EEK) Nr. 4056/86, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus par to, kā Līguma 85. un 86. pantu piemērot attiecībā uz jūras transportu (OV L 378, 4. lpp.), un Padomes 1987. gada 14. decembra Regulu (EEK) Nr. 3975/87 par procedūru konkurences noteikumu piemērošanai attiecībā uz uzņēmumiem gaisa transporta nozarē (OV L 374, 1. lpp.). Saskaņā ar minētajiem noteikumiem arī dalībvalstīm ir tiesības, pat neapliecinot nekādas intereses, iesniegt šādus “pieteikumus” vai “sūdzības”, kuru mērķis ir konstatēt iepriekš minēto konkurences tiesību normu pārkāpumus.

- 90 Prasītājas pēc būtības norāda, ka tad, ja pārkāpuma procedūra ir uzsākta pēc savas ierosmes, trešai personai vairs nav jāpiešķir pieteikuma iesniedzēja statuss. Šim apgalvojumam tomēr nevar piekrist.
- 91 Regulā Nr. 17 un Regulā Nr. 2842/98 nav iekļauta prasība, ka pieteikuma vai sūdzības iesniedzēja statusa atzīšanai Komisijai pārkāpuma procedūra un it īpaši tās iepriekšējās izmeklēšanas posms ir jāuzsāk pēc attiecīga pieteikuma vai sūdzības iesniegšanas. Līdz ar to fiziskas vai juridiskas personas, kas apliecina likumīgās intereses panākt, lai Komisija konstatētu konkurences tiesību normu pārkāpumu, attiecīgu pieteikumu vai sūdzību var iesniegt pat tad, kad pārkāpuma procedūras iepriekšējā izmeklēšana jau ir uzsākta pēc [Komisijas] ierosmes vai pēc kādas citas personas pieteikuma. Pretējā gadījumā personām, kam ir šādas likumīgas intereses, būtu liegta iespēja procedūras norises laikā izmantot procesuālās tiesības, kuras ir saistītas ar pieteikuma vai sūdzības iesniedzēja statusu.
- 92 Ja piekristu prasītāju apgalvojumam, trešām personām tiktu izvirzīts papildu nosacījums, kas nav paredzēts Regulā Nr. 17 un Regulā Nr. 2842/98. Tādējādi pieteikuma vai sūdzības iesniedzēja statusa atzīšana būtu atkarīga ne tikai no pieteikuma iesniegšanas vai sūdzības iesniegšanas un no likumīgo interešu apliecināšanas šajā sakarā, bet arī no tā, vai Komisija nav uzsākusi izmeklēt attiecīgu

pārkāpumu. Turklāt ir jānorāda, ka, ņemot vērā, ka izmeklēšanas uzsākšana parasti tiek paturēta slepenībā, lai nodrošinātu veicamo pasākumu efektivitāti, trešās personas, kam ir likumīgas intereses, parasti nevar zināt, vai Komisija jau ir uzsākusi izmeklēšanu saistībā ar attiecīgiem līgumiem un darbībām.

93 Tādējādi ir jānorāda, ka šajā gadījumā *FPÖ* pieteikums tika iesniegts tūlīt pēc tam, kad pēc [Komisijas] ierosmes tika uzsākta izmeklēšanas procedūra. *FPÖ* sākotnējo pieteikumu iesniedza 1997. gada 24. jūnijā, proti, septiņas nedēļas pēc tam, kad 1997. gada 6. maijā tika uzsākta izmeklēšanas procedūra. No lietas materiāliem neizriet, ka Komisija būtu darījusi zināmu to, ka ir uzsākta šī izmeklēšana.

94 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jāsecina, ka tas, ka izmeklēšana attiecībā uz pārkāpumu, ko, iespējams, ir izdarījušas prasītājas, tika uzsākta pirms vēl *FPÖ* bija iesniegusi pieteikumu, nevar liegt *FPÖ* atzīt pieteikuma iesniedzēja statusu Regulas Nr. 17 3. panta un Regulas Nr. 2842/98 6. panta nozīmē.

95 Visbeidzot, formālas sūdzības un “neformāla paziņojuma” nošķiršanai, uz ko atsaucas prasītājas, šajās lietās nav nekādas nozīmes. No lietas materiāliem izriet, ka *FPÖ* šajā gadījumā ne tikai sniedza informāciju Komisijai, bet arī lūdza uzsākt izmeklēšanu, lai konstatētu EKL 81. un 82. panta pārkāpumu, liktu attiecīgajām bankām izbeigt šo pārkāpumu un lai tām uzliktu soda naudas [prasības pieteikuma 3. pielikums].

96 No tā izriet, ka šī pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu, kas balstīta uz to, ka *FPÖ* nav apliecinājusi likumīgās intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē

— Lietas dalībnieku argumenti

- 97 Prasītājas apgalvo, ka *FPÖ* nevar kvalificēt kā pieteikuma iesniedzēju, jo ekonomiskās intereses, uz ko atsaucas šī politiskā partija, nav likumīgās intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē.
- 98 Pirmkārt, prasītājas apgalvo — tas, ka *FPÖ* ir banku kliente, ir tikai aizbildināšanās, un *FPÖ* intereses ir pilnībā politiskas. *FPÖ* mēģināja piekļūt paziņojumiem par iebildumiem tikai tāpēc, lai tos izmantotu politiskos nolūkos. Notikumi, kas risinājās pēc paziņojumu par iebildumiem nodošanas *FPÖ*, apstiprina šo vērtējumu. Tādējādi *FPÖ* intereses nekādā gadījumā nebija “likumīgas” Regulas Nr. 17 3. panta nozīmē.
- 99 Otrkārt, prasītājas apgalvo, ka jebkurā gadījumā tas vien, ka *FPÖ* bija banku kliente, neļauj atzīt, ka *FPÖ* bija likumīgas intereses. Likumīgās intereses, kas paredzētas Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktā, pastāv tad, ja iespējamā ar konkurenci nesaderīgā rīcība var ietekmēt pieteikuma iesniedzēja ekonomiskās intereses, un līdz ar to pieteikuma iesniedzējam ir jādarbojas attiecīgajā tirgū, lai varētu atzīt, ka tam ir radīts personisks aizskārums. Tādējādi līdz pat šim brīdim Komisija šādas likumīgās intereses ir atzinusi tikai fiziskām vai juridiskām personām, “kuru uzņēmējdarbību ir ietekmējusi” ar konkurenci nesaderīga rīcība. Komisija pat parasti ir sašaurināti interpretējusi likumīgo interešu jēdzienu, atsakoties šādas intereses atzīt konkurentiem, kas neveic darbību tajā pašā attiecīgajā tirgū, kurā darbojas uzņēmums, pret kuru ir uzsākta procedūra. Līdz ar to Komisijas nostāja šajā gadījumā ir radikāls paversiens tās praksē. Ne Komisija, ne Pirmās instances tiesa vēl nav atzinusi likumīgās intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē mazumtirdzniecības [preču un pakalpojumu] galapatērētājiem, piemēram, banku klientiem. Šajā ziņā Komisijas atsaukšanās uz Grieķijas prāmju lietu (skat. šī sprieduma 103. punktu) ir

maldinoša, jo minētajā lietā tā neatļāva paziņojumus par iebildumiem nodot galapatērētājiem.

100 Treškārt, prasītājas apgalvo, ka plašākas likumīgo interešu interpretācijas rezultātā tiktu pavērtas iespējas celt prasību sabiedrības interesēs, kas radītu kaitīgas sekas. No vienas puses, Komisija būtu spiesta pārbaudīt un izskatīt lielu skaitu sūdzību, un turklāt tas, ka visiem patērētājiem būtu tiesības piekļūt iebildumiem un piedalīties uzklaušanās, padarītu par neiespējamu procedūras īstenot ar rūpību. Tas arī varētu izraisīt ļaunprātīgu rīcību it īpaši procedūrās, kas ietekmē plašu sabiedrības daļu, jo ikviens varētu piekļūt iebildumiem tikai tāpēc vien, ka ir galapatērētājs.

101 No otras puses, šāda interpretācija ir pretrunā Regulas Nr. 17 un Regulas Nr. 2842/98 loģikai. Nošķirot “pieteikuma iesniedzējus, kas apliecina likumīgās intereses” (Regulas Nr. 2842/98 6. un 7. pants), “trešās personas, kas izrāda pietiekamu interesi” (Regulas Nr. 17 19. panta 2. punkts un Regulas Nr. 2842/98 9. panta 1. punkts) un “citas trešās personas” (Regulas Nr. 2842/98 9. panta 3. punkts), likumdevējs ir izveidojis sadalījumu atbilstoši apdraudējuma smagumam, kas tiek radīts trešo personu ekonomiskajām interesēm. Šai nošķiršanai nebūtu nozīmes, ja visi galapatērētāji tiktu uzskatīti par pieteikuma iesniedzējiem, kas apliecina likumīgās intereses Regulas Nr. 17 3. panta nozīmē. Galapatērētājam būtu iespēja ziņot par uzņēmumiem, ko tas tur aizdomās par noslēgtu vienošanos, kas ir pretēja konkurences tiesībām. Galapatērētāja intereses piedalīties procedūrā varētu aizsargāt, ja tiktu izrādīta “pietiekama interese”, Komisijai to uzklaušot un informējot to par procedūras norisi, galapatērētāja paziņojumu nekvalificējot kā sūdzību Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē un nenododot tam paziņojumus par iebildumiem. Līdz ar to patērētāju aizsardzība konkurences tiesībās nevar būt tik plaša, lai tiem principā atzītu likumīgas intereses, ja nav zināmi citi papildu aspekti.

- 102 Komisija apstrīd prasītāju argumentus kā nepamatotus. *FPÖ* kā bankas pakalpojumu saņēmēju skāra paredzētā vienošanās un tādējādi tai bija likumīgas intereses iesniegt pieteikumu Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē, un tās iespējamām politiskām interesēm nebija nekādas nozīmes šī statusa atzīšanā. Gadījumā, ja *FPÖ* būtu likumīgas intereses Nr. 17 3. panta nozīmē, Komisijai nebūtu jāpārbauda, vai pastāv citi pamatojumi.
- 103 Attiecībā uz *FPÖ* ekonomiskajām interesēm Komisija uzsver, ka papildu nosacījumam, uz kuru atsauca prasītājas, proti, ka “ir jāveic darbība attiecīgajā nozarē”, nav nekāda juridiska pamatojuma. Konkurences tiesības drīzāk paredz aizsargāt patērētāju, kam šī iemesla dēļ ir likumīgas intereses sūdzēties, ja to skar rīcība tirgū. Komisijas prakse turklāt apstiprina šo principu (skat., piemēram, Komisijas 1998. gada 9. decembra Lēmumu 1999/271/EK par EK līguma 85. panta piemērošanas procedūru (IV/34.466 — Grieķijas prāmji) (OV 1999, L 109, 24. lpp.). Tas tomēr nenozīmē, ka likumīgās intereses, kas paredzētas Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktā, tā pielīdzina “sabiedrības interesēm, uz kurām var atsaukties ikviens”. Interese iesniegt pieteikumu principā nav visiem galapatērētājiem, bet gan tikai tiem, kurus vienošanās skar tieši. Šajā gadījumā Komisija ir apstiprinājusi, ka procedūra *FPÖ* skāra nevis kā “ikvienu”, bet gan ka tās kā bankas pakalpojumu klientes ekonomiskās intereses tieši skāra vienošanās, kas attiecās uz visiem šo pakalpojumu aspektiem.
- 104 Turklāt Komisija uzskata, ka jautājums par grūtībām, ko radīja administratīvās procedūras, kurās ir iesaistīti vairāki sūdzību iesniedzēji, un argumentiem, kuri attiecas uz “sūdzību, kas balstītas uz sabiedrības interesēm”, pieņemšanu, nav nekāda sakara ar likumīgajām interesēm iesniegt pieteikumu atbilstoši Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktam. Turklāt prasītāju apsvērumi par to trešo personu tiesībām, kas izrāda “pietiekamu” interesi, nav jāņem vērā. Regula Nr. 2842/98 aizsargā sūdzības iesniedzēja procesuālo stāvokli, kas nepārprotami ir labāks nekā citu trešo personu stāvoklis, kas piedalās procedūrā.

105 Visbeidzot, Komisija apgalvo, ka katrā ziņā jautājumam par procesuālā statusa atzīšanu FPÖ šajā gadījumā nav nozīmes, jo tā jebkurā gadījumā paziņojumu par iebildumiem nekonfidenciālās versijas varēja nodot pat tādām personām, kuras procedūra neskar, ja tā uzskatīja to par vajadzīgu. Tā rezultātā, pat ja Pirmās instances tiesai vajadzētu atzīt, ka FPÖ nebija likumīgu interešu iesniegt pieteikumu Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē, Komisijas kompetencē ir izlemt tai nodot paziņojumu par iebildumiem nekonfidenciālās versijas (iepriekš minētais rikojums lietā *Postbank/Komisija*, 8. punkts).

— Pirmās instances tiesas vērtējums

106 Saistībā ar šo lietu tādu fizisku vai juridisku personu dalību pārkāpuma procedūrā, kas nav uzņēmumi, pret kuriem Komisija ir izvirzījusi iebildumus, reglamentē Regula Nr. 17 un Regula Nr. 2842/98. Šīs regulas šajā sakarā nošķir, pirmkārt, “pieteikuma vai sūdzības iesniedzēju, kas apliecina savas likumīgās intereses” un kam Komisija nodod iebildumu nekonfidenciālās versijas kopiju, ja tā izvirza iebildumus jautājumā, saistībā ar kuru tai ir iesniegts attiecīgais pieteikums vai sūdzība (Regulas Nr. 17 3. panta 1. un 2. punkts un Regulas Nr. 2842/98 6.–8. pants); otrkārt, “trešās personas, kas izrāda pietiekamu interesi” un kam, ja tās lūdz tikt uzklausītas, ir tiesības uz to, ka Komisija tās rakstveidā informē par procedūras raksturu un priekšmetu, kā arī tiesības rakstveidā Komisijai darīt zināmu savu viedokli (Regulas Nr. 17 19. panta 2. punkts un Regulas Nr. 2842/98 9. panta 1. un 2. punkts); treškārt, “citas trešās personas”, kam Komisija var dot iespēju savu viedokli izteikt mutiski (Regulas Nr. 2842/98 9. panta 3. punkts). Tādējādi šo dažādo trešo personu dalībai pārkāpuma procedūrā likumdevējs ir izveidojis sadalījumu atbilstoši apdraudējuma smagumam, kas tiek radīts to interesēm.

- 107 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jāsecina, ka ikvienam pieteikuma vai sūdzības iesniedzējam, kas apliecina likumīgās intereses, ir tiesības saņemt paziņojuma par iebildumiem nekonfidenciālo versiju. Attiecībā uz trešām personām, kas izrāda pietiekamu interesi, atbilstoši Regulas Nr. 2842/98 9. panta 1. punktam nevar izslēgt iespēju, ka tad, ja konkrētajā gadījumā pastāvošie apstākļi to attaisno, Komisija var, kaut arī tai nav šāda pienākuma, minētajām trešām personām nodot paziņojuma par iebildumiem nekonfidenciālo versiju, lai tām būtu visas iespējas atbilstoši sniegt savus apsvērumus par iespējamiem pārkāpumiem, saistībā ar kuriem ir uzsākta konkrētā procedūra.
- 108 Izņemot abus iepriekšējā punktā izklāstītos gadījumus, Regulā Nr. 17 un Regulā Nr. 2842/98 nav paredzēts, ka Komisija paziņojumu par iebildumiem nodod fiziskām vai juridiskām personām, kas nav uzņēmumi, pret kuriem šie iebildumi ir izvirzīti.
- 109 Šajā gadījumā Komisija *FPÖ* piešķīra pieteikuma iesniedzēja statusu pārkāpuma procedūrā, kas uzsākta pret dažādiem uzņēmumiem, tai skaitā prasītājam. Tādējādi rodas jautājums par to, vai *FPÖ* bija likumīgas intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē.
- 110 1998. gada 2. jūnija vēstulē *FPÖ* apgalvoja, ka tai kā Austrijas banku pakalpojumu galapatērētājam ar norādīto vienošanos bija nodarīts ekonomiska rakstura kaitējums. Tas, ka savā pirmajā 1997. gada 24. jūnija pieteikumā *FPÖ* bija atsaukusies uz tādu vispārēju interesi kā tiesību sistēmas aizsardzība, nevarēja liegt tai iespēju vēlāk, lai apliecinātu savas likumīgās intereses Regulas Nr. 17 nozīmē, atsaukties uz to banku klientes statusu, pret kurām bija uzsākta procedūra, kā arī ekonomiska rakstura kaitējumu, kas tai, iespējams, nodarīts ar konkrētajiem lūgumiem.

- 111 Prasītājas tomēr pēc būtības apgalvo, ka nepietiek ar to vien, ka *FPÖ* bija bankas pakalpojumu galapatērētāja, lai apliecinātu likumīgās intereses, kas ir tikai pieteikuma iesniedzējam, kurš darbojas attiecīgajā tirgū un kura uzņēmējdarbību ietekmē iespējamā ar konkurenci nesaderīgā rīcība.
- 112 Tomēr ir svarīgi norādīt, ka Pirmās instances tiesa jau ir atzinusi, ka uzņēmumu apvienība varēja apliecināt likumīgās intereses iesniegt pieteikumu Regulas Nr. 17 3. panta nozīmē, pat ja norādītā rīcība to neskāra tieši kā uzņēmumu, kas darbojas attiecīgajā tirgū, ar nosacījumu, ka minētā rīcība varēja kaitēt šo dalībnieku interesēm (Pirmās instances tiesas 1995. gada 24. janvāra spriedums lietā T-114/92 *BEMIM/Komisija, Recueil*, II-147. lpp., 28. punkts).
- 113 Attiecībā it īpaši uz preču vai pakalpojumu galapatērētāju Komisija apgalvo, ka tās parastā prakse liecina par to, ka patērētājam ir likumīgas intereses sūdzēties, ja to ietekmē ar konkurenci nesaderīga rīcība tirgū. Tomēr, atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumiem, Komisija pati ir atzinusi, ka neviens no galapatērētājiem nav saņēmis iebildumu nekonfidenciālu versiju pēc tam, kad tika pieņemts lēmums par tā likumīgajām interesēm. Līdz ar to *FPÖ* ir pirmais galapatērētājs, kuram Komisija ir atzinusi likumīgās intereses Regulas Nr. 17 3. panta nozīmē un tādējādi tiesības saņemt paziņojumu par iebildumiem.
- 114 Pirmās instances tiesa uzskata, ka nekas nenorāda uz to, ka preču vai pakalpojumu galapatērētājam nevarētu būt likumīgu interešu Regulas Nr. 17 3. panta nozīmē. Pirmās instances tiesa uzskata, ka galapatērētājam, kas apliecina, ka tā ekonomiskajām interesēm ir nodarīts kaitējums vai varētu tikt nodarīts kaitējums konkrētu konkurences ierobežojumu dēļ, Regulas Nr. 17 3. panta nozīmē ir likumīgas intereses iesniegt pieteikumu vai sūdzību, lai Komisija konstatētu EKL 81. un 82. panta pārkāpumu.

- 115 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka normu, ar kurām ir paredzēts nodrošināt, lai konkurence iekšējā tirgū netiktu izkropļota, galīgais mērķis ir uzlabot patērētāja labklājību. Šis galīgais mērķis izriet it īpaši no EKL 81. panta. Kaut arī var atzīt, ka minētās normas 1. punktā noteiktais aizliegums neattiecas uz vienošanos, kas sekmē konkrēto preču ražošanas vai tirdzniecības uzlabošanas vai tehniskos vai ekonomiskos sasniegumus, šī EKL 81. panta 3. punktā paredzētā iespēja ir pakļauta nosacījumam, ka atbilstoša tā rezultātā gūtās peļņas daļa tiek atvēlēta minēto preču lietotājiem. Tādējādi konkurences tiesībām un politikai ir nenoliedzama ietekme uz konkrētām preču vai pakalpojumu galapatērētāju ekonomiskajām interesēm. Tas, ka šādiem patērētājiem, kuri apgalvo, ka tiem ar līgumu vai rīcību, kas var ierobežot vai apdraudēt konkurenci, ir nodarīts ekonomiska rakstura kaitējums, ir atzītas likumīgās intereses uz to, lai Komisija konstatētu EKL 81. un 82. panta pārkāpumu, sekmē konkurences tiesību mērķu īstenošanu.
- 116 Pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, šī vērtējuma rezultātā likumīgo interešu jēdziens nezaudē savu būtību un tam netiek piešķirta pārāk plaša nozīme, kā arī netiek pavērtas iespējas varbūtējai “prasībai sabiedrības interesēs”. Atzīt, ka patērētājam, kas var apliecināt savu ekonomisko interešu apdraudējumu, kuru rada vienošanās, uz ko tas norāda, varētu šajā sakarā būt likumīgas intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē, nav tas pats, kas uzskatīt, ka ikvienai fiziskai vai juridiskai personai ir šādas intereses.
- 117 Tāpat arī prasītāju argumentiem, kas ir saistīti ar sūdzību skaita palielināšanos un administratīvajās procedūrās sastopamajām grūtībām, ko rada pieteikuma vai sūdzības iesniedzēja statusa atzīšana galapatērētājiem, nevar piekrist. Kā to pamatoti apstiprina Komisija, šos iebildumus nav nekāda pamata izvirzīt, lai ierobežotu to, ka likumīgās intereses tiek atzītas galapatērētājam, kas apliecina, ka norādītās ar konkurenci nesaderīgās prakses rezultātā tam ir nodarīts ekonomiska rakstura kaitējums.

- 118 Visbeidzot, pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, un tam, ko norāda Komisija, ja pieteikuma iesniedzējs apliecina atbilstošas likumīgas intereses, Komisijai nevar būt pienākums pārbaudīt, vai šim pieteikuma iesniedzējam, iespējams, ir vēl arī citi iemesli.
- 119 Tā rezultātā ir jāsecina, ka *FPÖ* bija pamats atsaukties uz savu kā Austrijas banku pakalpojumu klientes statusu un to, ka ar konkurenci nesaderīgās prakses rezultātā ir nodarīts kaitējums tās ekonomiskajām interesēm, lai apliecinātu likumīgās intereses iesniegt pieteikumu, lūdzot Komisiju konstatēt, ka minētā prakse ir EKL 81. un 82. panta pārkāpums.
- 120 Līdz ar to šī otrā daļa, kas ir balstīta uz to, ka *FPÖ*, iespējams, nav likumīgu interešu Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē, ir jānoraida.

Par trešo daļu, kas ir balstīta uz to, ka Komisija nav pārbaudījusi, vai *FPÖ* ir likumīgas intereses, un nav pamatojusi šo interešu esamību

— Lietas dalībnieku argumenti

- 121 Prasītājas apgalvo, ka Komisija nav ne pārbaudījusi, ne arī pamatojusi to, ka Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktā un Regulas Nr. 2842/98 7. pantā paredzētie nosacījumi šajā gadījumā ir izpildīti. Tādējādi, pirmkārt, Komisija nekādā veidā nav pierādījusi, ka *FPÖ* bija apliecinājusi savas likumīgās intereses, jo nav pārbaudījusi to, vai *FPÖ* bija veikusi bankas darījumus attiecīgajās bankās, kādus pakalpojumus tā bija izmantojusi un kāpēc tās intereses ir kas vairāk nekā “pietiekama” interese vai “citas” intereses. Nepietiek vien apstiprināt bankas kontu esamību, lai šim

dalībniekam atzītu pieteikuma iesniedzēja statusu vēl jo vairāk tāpēc, ka šis apstāklis ir tas pats, kas Komisijai jau bija zināms, kad tā pieņēma 1998. gada 26. februāra lēmumu par atteikumu. Otrkārt, Komisija nav paskaidrojusi, kas tieši norādīja uz to, ka *FPÖ* paziņojumam piemīt pieteikuma pazīmes Regulas Nr. 17 3. panta nozīmē, un nav arī izklāstījusi iemeslus, kuri norāda uz to, ka *FPÖ* ir jāatzīst likumīgās intereses, jo sākumā tai bija pretējs viedoklis un *FPÖ* bija atteikusies no savas intereses piedalīties procedūrā, izrādot bezdarbību vairāk nekā divu gadu laikā.

- 122 Prasītājas norāda arī to, ka lietā, kurā ir taisīts spriedums *Cimenteries*, Komisija ir nošķīrusi divu veidu iebildumus, kas ir saistīti ar attiecīgajiem tirgiem, un iebildumus ir nodevusi atšķirīgā veidā, ņemot vērā tirgus, kuros attiecīgie uzņēmumi darbojās (spriedums lietā *Cimenteries*, 4.–7. punkts). Tādējādi Komisijai šajā gadījumā vajadzēja arī pierādīt un pamatot *FPÖ* ekonomiskās intereses attiecībā uz dažādiem attiecīgiem banku tirgiem. Turklāt uzklaušanās amatpersonai pirms paziņojuma par iebildumiem nodošanas bija jāpārbauda, vai *FPÖ* bija likumīgas intereses, nevis jāuzskata, ka jautājums bija izlemts jau vēstulē, ko 1999. gada 5. novembrī nosūtījis Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāts. Ne tikai Regulā Nr. 2842/98 nav nekādas norādes par to, ka minētajai Konkurences ģenerāldirektorāta ieņemtajai nostājai, iespējams, ir iekšēja saistoša iedarbība, bet arī Lēmumā Nr. 94/810 un Lēmumā Nr. 2001/462 par uzklaušanās amatpersonas pilnvarām tai lielā mērā tika uzticēti jautājumi saistībā ar tiesībām tikt uzklautam [skat. it īpaši Lēmuma Nr. 2001/462 4. panta 1. punktu un 2. punkta b) apakšpunktu].

- 123 Komisija apgalvo, ka prasītāju kritikai nav pamata, jo likumīgo interešu atzīšana *FPÖ* ir vienkāršs procesa organizatoriskais pasākums, kas prasītājam nerada juridiski saistošas sekas. Tādējādi apgalvojumi, kas attiecas uz pierādīšanas pienākumu, nav pamatoti, jo šis jautājums skar tikai Komisiju un pieteikuma iesniedzēju, proti, *FPÖ*. Katrā ziņā to bankas pakalpojumu apraksts, ko konkrēti ir izmantojusi *FPÖ*, šajā gadījumā nebija nepieciešams, jo paredzētā vienošanās attiecās uz visiem Austrijas banku sistēmas aspektiem.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 124 Pirmkārt, attiecībā uz prasītāju argumentu, kas ir balstīts uz pienākumu pārbaudīt *FPÖ* likumīgās intereses un atbilstošo pierādīšanas pienākumu, kas šajā sakarā ir uzlikts Komisijai, ir svarīgi atgādināt, ka saskaņā ar Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktu trešai personai, kas ir pieteikuma vai sūdzības iesniedzēja, ir jāapliecina savas likumīgās intereses panākt, ka tiek konstatēts EKL 81. vai 82. panta pārkāpums. Komisijai tādējādi ir pienākums pārbaudīt, vai trešās personas ir izpildījušas minēto nosacījumu.
- 125 Šajā gadījumā no vēstulēm, ko Komisija un prasītājas cita citai ir nosūtījušas administratīvās procedūras laikā, izriet, ka Komisija ir atzinusi *FPÖ* likumīgās intereses tāpēc, ka tā bija Austrijas bankas pakalpojumu kliente. Neraugoties uz to, no lietas materiāliem neizriet, ka Komisija būtu pieprasījusi *FPÖ* iesniegt dokumentus, kas varētu liecināt par to, ka tā faktiski bija attiecīgajā procedūrā iesaistīto banku kliente un ka tās kontiem tika piemērotas saskaņotās bankas likmes atbilstoši attiecīgajām vienošanās. Atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumiem, Komisija apstiprināja šo apstākli, atzīstot, ka tā nav veikusi nevienu pārbaudi, ne arī uzskatījusi par vajadzīgu pieprasīt *FPÖ* faktiski iesniegt tās piedāvātos pierādījumus saistībā ar šīs partijas likumīgajām interesēm Regulas Nr. 17 3. panta nozīmē. Komisija savu nostāju tomēr pamatoja, apstiprinot, ka bija skaidrs, ka *FPÖ* bija attiecīgo banku kliente un ka, ņemot vērā minēto vienošanos apjomu, nevarēja noliegt, ka starp bankām noslēgtie līgumi “noteikti radīja ekonomiska rakstura kaitējumu” *FPÖ* un tai “neizbēgami radīja zaudējumus”.
- 126 Attiecībā uz *FPÖ* kā bankas pakalpojumu klientes statusu Pirmās instances tiesa norāda, ka noteikti bija loģiski uzskatīt, ka savas darbības pārvaldībai šai politiskajai partijai bija vajadzīgi dažādi banku konti un ka tā regulāri veica bankas darījumus Austrijā. Faktiski visas administratīvās procedūras laikā prasītājas nav apstrīdējušas to, ka *FPÖ* atsaucās uz šādiem bankas pakalpojumiem.

- 127 Attiecībā uz norādītās prakses apjomu no 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem izriet, ka vienošanās, kas ir tiesvedības priekšmets, attiecās uz “visa veida pakalpojumiem”, ko parasti vispārējās bankas sniedz privātpersonām un uzņēmumiem (noguldījumi, kredīti, maksājumi u.c.) (paziņojuma par iebildumiem 10. punkts) un ka noslēgtie līgumi “satura ziņā bija ļoti pilnīgi izstrādāti, lielā mērā institucionalizēti, kā arī savstarpēji cieši saistīti un ka tie attiecās uz visu Austrijas teritoriju “līdz pat vismazākajam ciematam”” (paziņojuma par iebildumiem 42. punkts). Turklāt saskaņā ar minēto paziņojumu par iebildumiem attiecīgajā praksē bija piedalījušās ļoti daudzas bankas (paziņojuma par iebildumiem 383. punkts). Tādējādi paziņojuma par iebildumiem adresātiem bija “būtiska nozīme Austrijas banku tirgū to lieluma dēļ” (paziņojuma par iebildumiem 383. punkts). Runa ir par galvenajām Austrijas bankām un banku grupām, kurām piederošā tirgus daļa kopā veidoja 99% no Austrijas tirgus (paziņojuma par iebildumiem 10. punkts). Turklāt no šī paziņojuma par iebildumiem A pielikuma, kurā ir uzskaitītas visas bankas, kas bija piedalījušās dažādās sanāksmēs, izriet, ka vienošanās dalībnieces bija ne tikai astoņas iebildumu adresātes, bet daudz lielāks skaits banku.
- 128 2000. gada 21. novembra paziņojums par iebildumiem bija adresēts tiem pašiem adresātiem, kuriem bija adresēts 1999. gada 10. septembra paziņojums par iebildumiem, ciktāl tas attiecas uz vienošanos par naudas maiņas likmju noteikšanu EUR zonā. Tie paši iepriekš izklāstītie apsvērumi par vienošanās piemērošanas jomu attiecas arī uz vienošanos, kas ir paredzēta minētajā paziņojumā.
- 129 No tā izriet, ka prakse, par kuru ir runa attiecīgajā administratīvajā procedūrā, bija ļoti plaši izplatīta un attiecās uz visiem Austrijas banku sistēmas aspektiem, kā arī uz visu Austrijas teritoriju. Tādējādi ir jāsecina, ka līgumi, kas ir norādīti paziņojumos par iebildumiem, noteikti var nodarīt ekonomiska rakstura kaitējumu *FPŌ* kā Austrijas banku pakalpojumu klientei.

- 130 Turklāt Pirmās instances tiesa secina, ka, lai arī banka, ko prasītāja minēja tiesas sēdē kā banku, kurā FPÖ bija atvērti konti, proti, Karintijas federālās zemes valdībai piederošā banka, patiešām nebija viena no astoņiem apstrīdētā lēmuma adresātiem; šī banka bija viena no tām, kas ir norādītas 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem A pielikumā un kas parasti piedalījās sanāksmēs, kurās tika apspriestas attiecīgās vienošanās.
- 131 Nevar piekrist prasītāju argumentam, ka Komisijai bija skaidri jāpamato FPÖ ekonomiskās intereses, ņemot vērā katru attiecīgo banku tirgu atsevišķi. Pieteikuma vai sūdzības iesniedzēja statusa atzīšana galapatērētājam, kā tas tika norādīts, ir atkarīga no tā, vai attiecīgas prakses īstenošanas rezultātā tam var tikt nodarīts ekonomiska rakstura kaitējums, nevis no tā dalības katrā tā produkta tirgū, attiecībā uz kuru Komisija veic izmeklēšanu (skat. šī sprieduma 112. un 114. punktu). Turklāt ir jānorāda, ka prasītājam savus argumentus nevajadzētu balstīt uz praksi, ko Komisija īstenojusi administratīvajā procedūrā, kura atbilst lietai, kurā tika taisīts spriedums *Cimenteries*. Minētajā lietā atbilstošo rīcību starptautiskā mērogā Komisija nošķīra no rīcības katrā no ietekmētajiem valsts tirgiem, tās paziņojuma par iebildumiem nodaļas, kas attiecas uz valstu tirgiem, nosūtot tikai attiecīgajās dalībvalstīs esošiem iebildumu adresātiem (spriedums lietā *Cimenteries*, 6. punkts). Ir jāatgādina, ka paziņojumā par iebildumiem, par kuru ir runa šajās lietās, bija norāde tikai uz vienu ģeogrāfisko tirgu, proti, tirgu, ko veido visa Austrijas teritorija.
- 132 Visbeidzot, ir jānorāda arī prasītāju apgalvojums, ka uzklaušanās amatpersonai pašai vajadzēja pārbaudīt, vai FPÖ bija likumīgas intereses, un tikai pēc tam nodot paziņojumu par iebildumiem. Saskaņā ar Regulas Nr. 2842/98 7. pantu gadījumā, kad trešai personai, kam ir likumīgas intereses, tiek atzīts minētais statuss, paziņojums par iebildumiem noteikti tiek nodots pieteikuma vai sūdzības iesniedzējam. Saskaņā ar Lēmumu Nr. 2001/462 uzklaušanās amatpersonas vienīgais uzdevums ir nodrošināt pienācīgu uzklaušanās norisi un sekmēt to, lai pati uzklaušanās, kā arī visi vēlāk pieņemtie lēmumi būtu objektīvi (5. pants), izskatīt trešo personu uzklaušanās lūgumus (6. un 7. pants) un lūgumus pieklūt

lietas materiāliem (8. pants), kā arī rūpēties par to, lai netiktu izpausta aizsargāta informācija, kas ir uzskatāma par uzņēmumu dienesta noslēpumiem (9. pants).

- 133 No iepriekš izklāstītā izriet, ka, ņemot vērā šajā gadījumā pastāvošos apstākļus, Komisija nav pārkāpusi pienākumu pārbaudīt, vai *FPÖ* ir likumīgas intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē.
- 134 Otrkārt, saistībā ar pienākuma norādīt pamatojumu ievērošanu pastāvīgā judikatūra ir tāda, ka EKL 253. pantā prasītais pamatojums ir saskaņojams ar attiecīgā tiesību akta īpatnībām un tam skaidri un nepārprotami ir jāatklāj iestādes, kas ir pieņēmusi tiesību aktu, argumenti, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt, kāds ir veiktā pasākuma pamatojums, un lai kompetentā tiesa varētu īstenot attiecīgu kontroli. Netiek prasīts, lai pamatojumā būtu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst EKL 253. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas reglamentē attiecīgo jomu (Tiesas 1990. gada 14. februāra spriedums lietā 350/88 *Delacre* u.c./Komisija, *Recueil*, 395. lpp., 16. punkts, un 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts).
- 135 Šajā gadījumā no situācijas, kādā tika pieņemti apstrīdētie lēmumi, un it īpaši no Konkurences ģenerāldirektorāta dienestu 1999. gada 5. novembra vēstules un uzklausišanas amatpersonas 2001. gada 27. marta vēstules, kurās ir norādīts, ka *FPÖ* bija bankas pakalpojumu kliente, izriet, ka apstrīdētajos lēmumos netieši tika atzītas *FPÖ* likumīgās intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē, jo šai partijai bija to Austrijas banku pakalpojumu galapatērētājas statuss, kas bija saistītas ar norādīto praksi.
- 136 Šajā gadījumā, ņemot vērā norādītās prakses īpašības un īstenošanas apjomu, šāds pamatojums ir uzskatāms par pietiekamu.

- 137 Līdz ar to prasītāju iebildumam nevar piekrist.
- 138 No iepriekš izklāstītā izriet, ka šī trešā daļa, saskaņā ar kuru Komisija nav izpildījusi pienākumu veikt pārbaudi un norādīt pamatojumu tam, ka FPÖ ir likumīgas intereses, nav pamatota.
- 139 Līdz ar to pamati, kas ir balstīti uz Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta un Regulas Nr. 2842/98 6. panta pārkāpumu, kā arī uz pamatojuma neesamību, ir jānoraida.

Par trešo, ceturto un piekto pamatu, kas ir balstīti uz procesa ekonomijas principa pārkāpumu, tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kā arī FPÖ tiesību iestāties procedūrā noilgumu

- 140 Prasītājas uzsver, ka gadījumā, ja FPÖ, iespējams, būtu tiesības pieprasīt, lai tai tiktu nodots paziņojums par iebildumiem, šī nodošana šajā procesa stadijā, pirmkārt, būtu prettiesiska, jo FPÖ zaudētu tiesības iestāties procedūrā, un, otrkārt, radītu procesa ekonomijas principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

Par pirmo daļu, kas ir balstīta uz FPÖ tiesību iestāties procedūrā noilgumu

— Lietas dalībnieku argumenti

- 141 Prasītājas uzsver, ka pat tad, ja FPÖ bija tiesības saņemt paziņojumu par iebildumiem un piedalīties procesā, šīs tiesības noilguma rezultātā bija zaudētas. Kopš brīža, kad

1998. gada februārī tika noraidīts *FPÖ* pieteikums, tā nebija veikusi nekādus pasākumus, lai panāktu, ka tai ļauj piedalīties procesā pirms uzklausišanas, un tādējādi, neizrādot nekādu ieinteresētību, bija atteikusies no savām tiesībām.

142 Turklāt prasītājas apgalvo, ka princips par noilgumu ir piemērojams pat tad, ja iebildumu novēlotā paziņošanā ir vainojama Komisija. Komisijai vairs nebija tiesību nodot iebildumus saskaņā ar vispārējo principu, kas paredz, ka administratīvajai iestādei savas pilnvaras ir jāīsteno pieņemamos termiņos (Tiesas 1970. gada 15. jūlija spriedums lietā 45/69 *Boehringer/Komisija*, *Recueil*, 769. lpp., 6. punkts). Atšķirībā no lēmumiem par lietas pabeigšanu pēc būtības, kam ir nepieciešama ilgāka izpēte, jautājumu par to, vai trešām personām dot pieeju lietas materiāliem, var pārbaudīt un izlemt jebkurā brīdī, pirms vēl nav notikusi uzklausišana. Šajā procesa stadijā Komisija varēja vienīgi noraidīt *FPÖ* lūgumu piedalīties procesā, jo iebildumi jau bija nosūtīti attiecīgajām bankām, uzklausišana jau bija notikusi, faktiskie apstākļi jau bija pierādīti un process gandrīz jau bija pabeigts. Tādējādi šai nodošanai, kuras galvenais mērķis bija ļaut sūdzības iesniedzējam pirms uzklausišanas palīdzēt pierādīt faktus un sagatavoties uzklausišanai, vairs nebija nekādas nozīmes.

143 Komisija uzskata, ka šiem argumentiem nav nozīmes. *FPÖ* nebija atteikusies no savām tiesībām, jo tai nebija zināms, ka ir pieņemti iebildumi. Turklāt *FPÖ* nebija zaudējusi tiesības saņemt iebildumus tikai tāpēc, ka savu ieinteresētību nebija izrādījusi nekavējoties un nebija piedalījusies uzklausišanās, jo persona, kas ir atzīta par pieteikuma iesniedzēju, var iestāties procedūrā tikmēr, kamēr process nav pabeigts un kamēr Komisija nav nosūtījusi lēmuma projektu Konkurences ierobežojumu un monopoluzņēmumu padomdevējai komitejai. Šajā gadījumā process nebija pabeigts, jo nebija pieņemts neviens galīgs lēmums un Komisija, ņemot vērā lietas dalībnieku, tai skaitā *FPÖ*, apsvērumus, vēl varēja izdarīt grozījumus sākotnēji formulētajos iebildumos.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 144 Ir jānorāda, ka, pirmkārt, no vēstules, ko *FPÖ* Komisijai nosūtīja 2001. gada 13. martā, izriet, ka *FPÖ* netika informēta ne par procesa norisi, ne arī par uzklausišanas datumiem. Tādējādi šajā vēstulē ir norādīts, ka ar 1999. gada 5. oktobra un 2000. gada 16. marta vēstulēm Komisija tai paziņojusi, ka tā saņems iebildumu par paziņojumiem nekonfidenciālo versiju, bet, tā kā šī versija tai netika nodota, *FPÖ* sazinājās ar Komisiju, kas to informēja par to, ka uzklausišanas jau ir notikušas un ka process drīz tiks pabeigts. Tāpēc *FPÖ* lūdza tai nekavējoties nodot iebildumus un lūdza dot tai iespēju izteikt apsvērumus un piedalīties papildu mutiskā uzklausišanā.
- 145 No iepriekš minētajām Komisijas 1999. gada 5. oktobra un 2000. gada 16. marta vēstulēm, ko Komisija iesniedza Pirmās instances tiesai pēc tās lūguma, izriet, ka Komisija paziņoja *FPÖ*, ka tā saņems iebildumus bez kavēšanās, 1999. gada 5. oktobra vēstulē norādot, ka “[parūpēsies par to,] lai minētā nekonfidenciālā versija tai tiktu nosūtīta šī mēneša otrajā pusē”, un 2000. gada 16. marta vēstulē norādot, ka “vēl [nebija] iespējams nodot [..] paziņojuma par iebildumiem nekonfidenciālo versiju, kā Konkurences ģenerāldirektorāts to bija iecerējis [..], jo vēl nebija pilnībā atrisināti daži jautājumi saistībā ar dienesta noslēpumiem”. Tādējādi minētajai lietas dalībniecei nevar pārnest, ka tā nav veikusi nekādus pasākumus, lai iepriekš saņemtu iebildumus, jo, ņemot vērā šos paziņojumus, *FPÖ* bija pamats paļauties, ka tā saņems minēto versiju, lai varētu īstenot tiesības tikt uzklausītai un piedalīties procesā.
- 146 Tā rezultātā prasītāju apgalvojumam, ka *FPÖ* bija atteikusies no savām tiesībām saņemt iebildumus, nevar piekrist.
- 147 Prasītājas apgalvo, ka jebkurā gadījumā šajā procesa stadijā *FPÖ* bija zaudējusi minētās tiesības un tādējādi Komisijai vairs nebija tiesību tai nodot paziņojumus par iebildumiem.

148 Ir jānorāda, ka Regula Nr. 17 un Regula Nr. 2842/98 neparedz īpašu termiņu, kurā trešā persona, kas ir pieteikuma vai sūdzības iesniedzējs, kurš apliecina savas likumīgās intereses, var īstenot savas tiesības saņemt iebildumus un tiesības tikt uzklautātai pārkāpuma procedūrā. Tādējādi Regulas Nr. 2842/98 7. un 8. pants nosaka tikai to, ka Komisija nodod iebildumus minētajam pieteikuma vai sūdzības iesniedzējam un nosaka datumu, līdz kuram tas var darīt zināmu savu viedokli, kā arī to, ka šai trešai personai var tikt dota iespēja mutiski paust savu viedokli, ja tā to lūdz. Turklāt Lēmums 2001/462 ļauj pieteikuma vai sūdzības iesniedzēju uzklautāties jebkurā procesa stadijā, 12. panta 4. punktā skaidri norādot, ka, ņemot vērā nepieciešamību nodrošināt tiesību tikt uzklautātam ievērošanu, uzklautāšanas amatpersona var “dot iespēju personām, uzņēmumiem un personu vai uzņēmumu apvienībām pēc uzklautāšanas rakstveidā iesniegt savus iespējamus apsvērumus”, nosakot termiņu to iesniegšanai. No tā izriet, ka pieteikuma vai sūdzības iesniedzēja tiesības saņemt iebildumus un tiesības tikt uzklautātam EKL 81. un 82. panta pārkāpuma konstatēšanai uzsāktā administratīvā procedūrā var izmantot tikmēr, kamēr šī procedūra norisinās.

149 Turklāt Regulas Nr. 17 10. panta 3. punkts paredz, ka pirms lēmumu pieņemšanas saskaņā ar EKL 81. un 82. panta pārkāpumu konstatēšanas procedūru ir jāapspriežas ar Konkurences ierobežojumu un monopoluzņēmumu padomdevēju komiteju. Saskaņā ar judikatūru šāda apspriešanās ir pēdējā procedūras stadija pirms lēmuma pieņemšanas (Tiesas 1983. gada 7. jūnija spriedums apvienotajās lietās no 100/80 līdz 103/80 *Musique diffusion française u.c./Komisija, Recueil*, 1825. lpp., 35. punkts). Tādējādi tikmēr, kamēr Konkurences ierobežojumu un monopoluzņēmumu padomdevēju komiteja nav sniegusi Regulas Nr. 17 10. panta 6. punktā paredzēto atzinumu par Komisijas nosūtīto lēmuma projektu, pieteikuma vai sūdzības iesniedzēja tiesības saņemt iebildumus un tiesības tikt uzklautātam nevar uzskatīt par noilgušām. Tikmēr, kamēr padomdevēja komiteja nav sniegusi savu atzinumu, nekas neliedz Komisijai pārbaudīt trešo personu apsvērumus un, ņemot vērā šos apsvērumus, mainīt savu nostāju.

150 Šajā gadījumā netiek apstrīdēts tas, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Komisija vēl nebija lēmuma projektu nosūtījusi minētajai komitejai. No tā izriet, ka brīdī, kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums, FPŌ vēl nebija zaudējusi tiesības saņemt iebildumus un piedalīties procedūrā.

- 151 Visbeidzot, attiecībā uz prasītāju argumentu, ka Komisijai nebija tiesību nodot paziņojumu par iebildumiem, jo tā pieņemamā termiņā nebija pieņēmusi lēmumu, ir jānorāda, ka, pirmkārt, šajā gadījumā pastāvīgā prasītāju pretošanās iebildumu nodošanai *FPÖ* lielā mērā bija iemesls tam, ka ieilga iebildumu nodošanas procedūra. Prasītājām nevajadzētu atsaukties uz situāciju, kuras rašanos tās pašas veicināja. Otrkārt, ir jāsecina, ka prasītājas nav pierādījušas, ka ar iebildumu nodošanu *FPÖ* saistītā procedūra izraisīja jebkāda veida kavēšanos lēmuma pieņemšanā attiecībā uz pārkāpuma konstatēšanu, kas var apdraudēt to tiesības uz aizstāvību. Prasītājas atsaucas tikai uz iespējamām situācijām nākotnē, ar kurām nevar pamatot tādu apdraudējumu (skat šī sprieduma 162. punktu).
- 152 Līdz ar to arī iebildumam, kas balstīts uz pieņemama termiņa pārsniegšanu, nevar piekrist.
- 153 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, prasītāju argumenti, kas ir balstīti uz *FPÖ* tiesību iestāties procedūrā noilgumu, ir jānoraida.

Par otro daļu, kas ir balstīta uz procesa ekonomijas principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

- 154 Prasītājas apgalvo, ka iebildumu nodošana šajā procesa stadijā ir procesa ekonomijas principa un to tiesību uz aizstāvību pārkāpums.

- 155 Prasītājas uzskata, ka iespēja nodot iebildumus ikvienam pieteikuma iesniedzējam līdz brīdim, kad ir izstrādāts tā lēmuma projekts, ar ko tiek pabeigta procedūra, liedz Komisijai rūpīgi īstenot procedūru. Ja trešās personas iesniegtu papildu informāciju, uzņēmumi būtu jāuzklausa vēlreiz un procedūra tiktu aizkavēta, tādējādi pārkāpjot procesa ekonomijas principu.
- 156 Turklāt, novēloti nododot iebildumus, tiek pārkāptas arī prasītāju tiesības uz aizstāvību. Ja iebildumu nodošanas rezultātā *FPÖ* netika dota iespēja izteikt savu viedokli, tai nebija vajadzības nodot iebildumus, jo būtu pieticis ar vienkāršu neformālu ziņojumu par procedūras stāvokli. Savukārt, ja *FPÖ* būtu izteikusi savu viedokli un Komisija atkārtoti būtu devusi iebildumu adresātiem iespēju aizstāvēties, procedūra nepamatoti ieilgtu pretēji attiecīgo uzņēmumu interesēm, liedzot tiem sagatavoties aizstāvībai. Visbeidzot, tā kā Komisija nedeva uzņēmumiem vēl vienu iespēju izteikt savu viedokli pēc *FPÖ* iestāšanās procedūrā, tika pārkāptas tiesības uz aizstāvību, jo uzņēmumi par šo iestāšanos varēja uzzināt tikai saistībā ar tiesā iesniegtu prasību pret galīgo lēmumu. Tādējādi, ja trešām personām tiktu piešķirtas tiesības ietekmēt procedūras, izvēloties brīdi, kurā iestāties tajās, tad nepamatoti tiktu ietekmētas to tiesības uz aizstāvību.
- 157 Visbeidzot, pēc prasītāju viedokļa, Komisija nav pat paskaidrojusi, kāpēc tā uzskatīja, ka, nododot iebildumus *FPÖ*, tā iegūs papildu pierādījumus izmeklēšanas veikšanai, jo līdz pat šim brīdim *FPÖ* nekādā veidā nav veicinājusi faktisko apstākļu noskaidrošanu.
- 158 Komisija uzskata, ka šie argumenti nav pamatoti. Iebildumu nodošana nekavē procedūras pienācīgu norisi, kamēr Komisija lēmuma projektu nav nosūtījusi padomdevējas komitejas locekļiem, kā tas ir šajā gadījumā. Turklāt Regulas Nr. 2842/98 7. pants aizsargā trešās personas, kas iesniegušas pieteikumu saskaņā

ar Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktu, un šis procesuālais statuss noteikti bija labāks nekā citu trešo personu statuss attiecīgajā procedūrā. Līdz ar to Komisijai nebija tiesību ierobežot šīs trešās personas tiesības tikt uzklaustītai.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 159 Prasītāju izvirzītajiem argumentiem nevar piekrist.
- 160 Vispirms attiecībā uz iebildumu, kas ir balstīts uz prasībām par procesa ekonomiju, ir jāatgādina, ka *FPÖ* tiesības saņemt paziņojumu par iebildumiem nevar uzskatīt par zaudētām [noilguma dēļ] tikmēr, kamēr notiek administratīvā procedūra un kamēr padomdevēja komiteja vēl nav saņēmusi projektu lēmumam, ar kuru jautājums tiek izlemts pēc būtības. Tādējādi nav pamata izvirzīt apsvērumus par procesa ekonomiju, lai ierobežotu pieteikuma vai sūdzības iesniedzēja tiesības saņemt paziņojumu par iebildumiem.
- 161 Attiecībā uz prasītāju argumentu, kas ir balstīts uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kas radies, ar novēlošanos nododot iebildumus *FPÖ*, ir jāsecina, ka šajā gadījumā prasītājas atsauces tikai uz iespējamām situācijām nākotnē, kurās to tiesības uz aizstāvību, iespējams, varētu tikt pārkāptas tāpēc, ka iebildumi *FPÖ* tiktu nodoti ar novēlošanos. Tiesību uz aizstāvību aizsardzība ir jānovērtē, ņemot vērā faktisko un tiesisko situāciju, kāda pastāv dienā, kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums (šajā sakarā skat. Tiesas 1979. gada 7. februāra spriedumu apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija, *Recueil*, 321. lpp., 7. punkts, un 2001. gada 17. maija spriedumu lietā C-449/98 P *IECC*/Komisija, *Recueil*, I-3875. lpp., 87. punkts). Tādējādi to nevajadzētu novērtēt atkarībā no iespējamiem notikumiem nākotnē.
- 162 Līdz ar to iebildums, kas ir balstīts uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, nav pamatots.

- 163 Visbeidzot, prasītāju izteiktajam argumentam, ka Komisija nav paskaidrojusi, kāpēc tā uzskatīja, ka, nododot iebildumus *FPÖ*, tā iegūs papildu pierādījumus procedūras vajadzībām, šajā gadījumā nav nozīmes. Regulas Nr. 2842/98 7. un 8. pants nenosaka, ka iebildumu nodošana pieteikumu vai sūdzību iesniedzējiem, kas atbilst Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktā paredzētajiem kritērijiem, ir atkarīga no tā, vai šīs trešās personas palīdz Komisijai noskaidrot attiecīgos faktiskos apstākļus, par kuriem ir runa notiekošajā procedūrā.
- 164 No tā izriet, ka argumenti, kas ir balstīti uz procesa ekonomijas principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, nav pamatoti.
- 165 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, prasītāju izvirzītais trešais, ceturtais un piektais pamats ir jānoraida.

Par sesto pamatu, kas ir balstīts uz Regulas Nr. 17 20. panta 2. punkta un EKL 287. panta pārkāpumu, jo, nododot iebildumus FPÖ, netika ievērotas tiesības uz dienesta noslēpumu konfidencialitāti

- 166 Prasītājas apgalvo, ka apstrīdētie lēmumi ir prettiesiski, jo *FPÖ* nododamajos paziņojumos par iebildumiem bija iekļauti dienesta noslēpumi un cita konfidenciāla informācija par minēto trešo personu, pārkāpjot to tiesības uz Regulas Nr. 17 20. panta 2. punktā paredzēto dienesta noslēpumu konfidencialitāti, kā arī EKL 287. pantu.

Par pieņemamību

— Par Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzēto nosacījumu ievērošanu

- ¹⁶⁷ Komisija apstrīd šī pamata pieņemamību, uzsverot, ka prasības pieteikumi šajās lietās neatbilst Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem. Tādējādi lietā T-213/01 prasītāja ir tikai uzskaitījusi tiesību principus, neminot faktus un nesasaistot tos ar konkrētu tiesību normu, kā arī neizklāstot iemeslus, kuri varētu pamatot apstrīdēto norāžu konfidenciālo raksturu. Tāpat arī lietā T-214/01 prasītāja savā replikas rakstā tikai norādīja “uz plašu informāciju”, kas ir uzskatāma par konfidenciālu (44. punkts), un uz “būtiskiem pierādījumiem”, kuri sniegti Komisijai (49. punkts), necitējot nevienu paziņojuma par iebildumiem daļu, kuru tā varētu lūgt atzīt par konfidenciālu.
- ¹⁶⁸ Pirmās instances tiesa atgādina, ka Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkts paredz, ka ikvienam prasības pieteikumam ir jābūt pietiekami skaidram un precīzam, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Pirmās instances tiesa varētu veikt attiecīgu tiesu kontroli. Lai saskaņā ar minēto pantu prasība būtu pieņemama, galvenajiem faktiskajiem un tiesību apstākļiem, uz kuriem tā ir balstīta, vismaz kopsavilkuma veidā, taču loģiski un saprotami, ir jāizriet no paša prasības pieteikuma (Pirmās instances tiesas 1993. gada 28. aprīļa rīkojums lietā T-85/92 *De Hoe/Komisija, Recueil*, II-523. lpp., 20. punkts).
- ¹⁶⁹ Lietā T-213/01 no prasības pieteikuma 18. un 29. punkta izriet, ka prasītāja apstrīd Komisijas atteikšanos uzskatīt, ka norādes par prasītājas identitāti un to, cik lielā mērā tā bijusi vienošanās dalībniece, kā arī informācija, kura paziņojumos par iebildumiem precīzi citēta no tiem pievienotajiem dokumentiem un kurai tika lūgts nodrošināt konfidencialitāti (skat. šī sprieduma 18. punktu), ir atzīstamas par

konfidencialām. Turklāt iemesli, kuru dēļ prasītāja uzskata, ka šī informācija būtu jāatzīst par konfidencialu, atbilstoši tiesību aktu prasībām izriet no tās procesuālajiem rakstiem.

170 Attiecībā uz lietu T-214/01 ir svarīgi norādīt, ka prasītāja savā prasības pieteikumā ir apgalvojusi, ka Komisijai ir pienākums neizpaust informāciju, ko tā ieguvusi un uz kuru attiecas dienesta noslēpums, precizējot, ka paziņojumi par iebildumiem ietver dienesta noslēpumus, un uzsverot, ka šajā gadījumā, ja iebildumi tiktu nodoti *FPÖ*, prasītājas tiesības uz paziņojumos par iebildumiem iekļautās informācijas neizpaušanu tiktu pārkāptas, radot neatgriezeniskas sekas (skat. prasības pieteikuma 44.–46. punktu). Prasītāja vērš uzmanību it īpaši uz to, ka uzklaušanās amatpersonas sagatavotā iebildumu “nekonfidencialā” versija nebija pietiekami anonīma (skat. prasības pieteikuma 17. punktu). Prasītāja šo iebildumu vēlāk ir precizējusi un analizējusi replikas rakstā, atgādinot it īpaši to, ka Komisijai vajadzēja no iebildumiem dzēst visus personu vārdus un banku nosaukumus (skat. 44.–49. punktu).

171 No tā izriet, ka prasītāju izvirzītie argumenti atbilst Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā noteiktajām prasībām.

172 Līdz ar to šis pamats par nepieņemamību ir jānoraida.

— Par Reglamenta 48. panta 2. punktā paredzēto nosacījumu ievērošanu

173 Lietā 213/01 Komisija atbilstoši Reglamenta 48. panta 2. punktam apstrīd to prasītājas argumentu pieņemamību, kas attiecas uz visu iebildumu konfidencialitāti attiecībā uz *FPÖ* un atsauci uz Hartas 8. un 48. pantu, jo tie tika izvirzīti ar

novēlošanos. Lietā T-214/01 Komisija uzsver, ka argumenti, ko prasītāja izvirzījusi savā replikas rakstā un saskaņā ar kuriem minētajās versijās bija iekļauta konfidenciāla informācija, ir jauns pamats un tādējādi tas ir atzīstams par iesniegtu ar novēlošanos.

174 Pirmās instances tiesa atgādina, ka Reglamenta 48. panta 2. punkts aizliedz lietas dalībniekiem tiesvedības laikā izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad šie pamati ir saistīti ar tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

175 Šajā gadījumā prasītāja lietā T-213/01 replikas rakstā ir uzsvērusi, ka visi iebildumi ir konfidenciāli attiecībā uz *FPÖ*, jo šī politiskā partija nav apliecinājusi likumīgās intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē un tādējādi tai nav tiesiska pamata piekļūt paziņojumiem par iebildumiem. Šajā pašā sakarā prasītāja ir atsaukusies uz Hartas 8. un 48. pantā paredzētajiem principiem, lai apstiprinātu savu prasības pieteikumā izteikto apgalvojumu, ka, tā kā *FPÖ* nav likumīgo interešu minētā Regulas Nr. 17 3. panta nozīmē un tādējādi tai nav pieteikuma vai sūdzības iesniedzēja statusa, visi iebildumi saskaņā ar minētajiem principiem bija uzskatāmi par konfidenciāliem attiecībā pret *FPÖ*. Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītājas argumenti tieši attiecas uz tiesību apstākļiem, kas atklājās iztiesāšanas laikā.

176 Attiecībā uz lietu T-214/01 ir jānorāda vienīgi tas (skat. šī sprieduma 170. punktu), ka ar iepriekš minētajiem argumentiem, kas ir izteikti replikas rakstā, tikai tiek precizēts un analizēts iebildums, ko prasītāja ir izteikusi prasības pieteikumā.

177 Tādējādi ir jānorāda pamats par nepieņemamību, kas ir balstīts uz Reglamenta 48. panta 2. punktu.

Par lietas būtību

— Lietas dalībnieku argumenti

- 178 Prasītājas apgalvo, ka iebildumu nodošana *FPÖ* ir pretrunā Regulas Nr. 17 20. panta 2. punktam, kā arī ar EKL 287. pantam, jo šai partijai nododamajos paziņojumos par iebildumiem bija iekļauti dienesta noslēpumi un cita konfidenciāla informācija.
- 179 Prasītājas galvenokārt uzsver, ka visa iebildumos iekļautā informācija ir konfidenciāla attiecībā pret *FPÖ*. Saskaņā ar Hartas 8. un 48. pantu visi iebildumi ir uzskatāmi par konfidenciāliem attiecībā pret trešām personām, kam nav likumā paredzētu likumīgu interešu, lai netiktu apdraudēta nevainīguma prezumpcija. Šajā gadījumā Komisija nav pierādījusi, ka *FPÖ* bija likumīgās intereses un tādējādi visi iebildumi bija konfidenciāli. Turklāt uz sacikstes principu balstītas procedūras beigās iebildumi vēl nebija formulēti un tādējādi, ja *FPÖ* tiem būtu varējusi piekļūt, tā varētu izdarīt nepamatotus secinājumus un panākt prasītāju sodīšanu jau iepriekš.
- 180 Turklāt prasītājas uzskata, ka šī konfidencialitāte bija it īpaši nepieciešama attiecībā pret *FPÖ*, jo tās rīcība nebija vērsta uz savu kā klientes interešu aizsardzību, bet gan tikai uz politisko interešu aizsardzību. Komisijai nav tiesisku līdzekļu, lai novērstu to, ka nodotie iebildumi netiek izmantoti ļaunprātīgi, jo prasība par Komisijas atbildību neļauj atjaunot prasītāju labo reputāciju. Tā rezultātā to likumīgajām interesēm, lai iebildumi tiktu saglabāti noslēpumā, vajadzētu būt pārākām pār iespējamām *FPÖ* interesēm. Turklāt prasītājas apstiprina, ka pēc iebildumu nodošanas *FPÖ* tos faktiski izmantoja politiskos nolūkos, nododot tos presei un radot nepareizu priekšstatu par to saturu un nozīmi. Tā 2002. gada 27. janvārī Karintijas federālās zemes valdības priekšsēdētājs un *FPÖ* loceklis un bijušais priekšsēdētājs J. Haider [J. Haider] televīzijas raidījumā izklāstīja Komisijas nodoto paziņojumu par iebildumiem saturu un izteica apsūdzības attiecīgajām bankām. Šie pārmēti pēc tam tika izklāstīti dažādās interneta mājas lapās, tai skaitā *FPÖ* mājas lapā.

2002. gada 1. februārī rīkotajā preses konferencē Haideris atkārtoti izteica savus apvainojumus. Šie paziņojumi atkārtoti tika pausti Austrijas plašsaziņas līdzekļos, kas publicēja rakstus, kuros precīzi bija citēti izvilkumi no 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem. Prasītāju nosaukumi tika minēti vairākkārt. Tādējādi plašsaziņas līdzekļos paustā nosodījuma dēļ tās jutās bezspēcīgas, jo bija zaudējušas klientu uzticību.

- 181 Visbeidzot, prasītājas apgalvo, ka, ņemot vērā to, ka šajā gadījumā iebildumu nodošana vairs nevarēja pildīt savu galveno funkciju, proti, ļaut sūdzības iesniedzējam sagatavoties uzklaušīšanai (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1996. gada 18. septembra spriedumu lietā T-353/94 *Postbank/Komisija, Recueil*, II-921. lpp., 10. punkts), jo uzklaušīšana jau bija notikusi, Komisija kļūdaini bija izvērtējusi attiecīgās intereses, prasītāju likumīgās intereses iebildumus saglabāt pilnīgā slepenībā pakārtojot tam, lai formāli tiktu ievērotas FPÖ izvirzītās tiesības piekļūt lietas materiāliem.
- 182 Pakārtoti, prasītājas apgalvo, ka tajās paziņojumu par iebildumiem versijās, kas, kā tiek apgalvots, bija nekonfidenciālas un kas bija jānodod FPÖ, bija iekļauta diezgan plaša informācija, kuru tām bija tiesības lūgt atzīt par konfidenciālu.
- 183 Pirmkārt, prasītāja lietā T-213/01 apgalvo, ka 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem 216., 218. un 219. punktā iekļautā informācija par to, kādā veidā un kādā apjomā ir izpaudusies tās dalība vienošanās, ir uzskatāma par konfidenciālu attiecībā uz FPÖ. Komisijas apgalvojums, ka šī informācija nebija saistīta ar dienesta noslēpumiem, jo FPÖ jau bija zināma prasītājas identitāte, nav patiess, jo FPÖ to nebija minējusi savā pieteikumā. Otrkārt, informācija, kas izriet no dokumentiem, kurus prasītāja nodevusi labprātīgi un kas ir minēti paziņojumā par iebildumiem, arī bija uzskatāma par konfidenciālu atbilstoši Regulas Nr. 2842/98 13. panta 1. punktam

un Komisijas paziņojumam, kas attiecas uz iekšējām procesuālām normām, saskaņā ar kurām tiek izskatīti pieteikumi ļaut piekļūt lietas materiāliem gadījumā, kad tiek piemērots EKL [81.] un [82.] pants, EOTK līguma 65. un 66. pants un Padomes Regula (EEK) Nr. 4064/89 (OV C 23, 23.01.1997., 3. lpp.). Lai dokumentiem nodrošinātu konfidencialitāti, nepietiek ar to, ka uzklausišanas amatpersona bija nolēmusi šos dokumentus nenodot, jo to saturs precīzi bija atspoguļots paziņojumā par iebildumiem.

184 Lietā T-214/01 prasītāja norāda, ka uzklausišanas amatpersona nepamatoti noraidījusi tās 1999. gada 18. novembra lūgumu dzēst attiecīgo personu vārdus un banku nosaukumus, uzskatot, ka tikai dienesta noslēpumi ir uzskatāmi par konfidencialiem. Prasītāja piebilst, ka paziņojumos par iebildumiem ir iekļauta arī cita informācija, uz ko attiecas konfidencialitātes garantijas.

185 Komisija uzskata, ka šie argumenti ir pilnībā nepamatoti.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

186 Prasītājas galvenokārt apgalvo, ka visa paziņojumos par iebildumiem iekļautā informācija ir konfidenciala attiecībā pret FPŌ, jo tā nav apliecinājusi savas likumīgās intereses Regulas Nr. 17 3. panta 2. punkta nozīmē.

187 Šim iebildumam nevar piekrist. Ir atzīts, ka šajā gadījumā FPŌ saskaņā ar Regulas Nr. 17 3. pantu bija likumīgas intereses, lai tiktu konstatēts iespējamais EKL 81. panta pārkāpums (skat. šī sprieduma 110.–118. punktu). Tādējādi saskaņā ar

Regulas Nr. 2842/98 7. pantu *FPÖ* kā pieteikuma iesniedzējai bija tiesības saņemt paziņojumu par iebildumiem nekonfidenciālo versiju.

188 Šo vērtējumu nevar apstrīdēt, ne pamatojoties uz prasītāju izvirzītajiem argumentiem par to, ka *FPÖ* iebildumus, iespējams, ir izmantojusi ļaunprātīgi, ne arī balstoties uz faktiem, kas kļuva zināmi pēc tam, kad iebildumi jau faktiski bija nodoti *FPÖ*.

189 Pirmkārt, Komisijai nav pienākuma, pamatojoties uz vienkāršiem pieņēmumiem par iespējamu iebildumu ļaunprātīgu izmantošanu, ierobežot tiesības saņemt paziņojumus par iebildumiem, kas Regulas Nr. 2842/98 7. pantā ir paredzētas trešām personām, kas ir pieteikumu iesniedzējas, kuras atbilstoši apliecina savas likumīgās intereses. Turklāt ir svarīgi norādīt, ka šajā gadījumā Komisija vērsa *FPÖ* uzmanību uz to, ka iebildumi tai tika nodoti tikai saistībā ar pārkāpumu procedūru, lai nodrošinātu šīs procedūras pienācīgu norisi. Tādējādi no uzklaušanās amatpersonas 2002. gada 30. janvāra vēstules izriet, ka Komisija bija informējusi *FPÖ*, ka nodošanas vienīgais mērķis bija atvieglot tai kā pieteikuma iesniedzējai piešķirto tiesību īstenošanu, ka iebildumos tika pausts Komisijas provizorisks viedoklis, ka jebkāda dokumentu vai tajos iekļautās informācijas izmantošana ārpus procedūras ir aizliegta un ka procedūrā iesaistītās bankas, kas bija apstrīdējušas iebildumus, nav uzskatāmas par vainīgām pārkāpumā tikmēr, kamēr Komisija nav pieņēmusi lēmumu pēc būtības.

190 Otrkārt, attiecībā uz apstākļiem, kas radās pēc iebildumu nodošanas *FPÖ*, ir jāatgādina, ka tiesību akta likumība ir jānovērtē, ņemot vērā tiesību un faktiskos apstākļus, kas pastāvēja brīdī, kad šis lēmums tika pieņemts, līdz ar to tiesību akti, kas ir pieņemti pēc attiecīga lēmuma, nevar ietekmēt tā spēkā esamību (Tiesas 1983. gada 8. novembra spriedums apvienotajās lietās no 96/82 līdz 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 un 110/82 *IAZ u.c./Komisija, Recueil*, 3369. lpp., 16. punkts, un 1989. gada 17. oktobra spriedums lietā 85/87 *Dow Benelux/Komisija, Recueil*, 3137. lpp., 49. punkts). Līdz ar to nav pamata atsaukties uz šiem notikumiem, lai apšaubītu apstrīdētā lēmuma pamatotību.

- 191 Visbeidzot, ir jānorāda arī tas prasītāju arguments, ka iebildumu nodošana šajā gadījumā vairs nevarēja pildīt savu galveno funkciju, proti, ļaut sūdzības iesniedzējam sagatavoties uzklaušanāsai šī sprieduma 148. punktā izklāstīto iemeslu dēļ.
- 192 No tā izriet, ka prasītāju argumentiem, kas balstīti uz visu iebildumu konfidencialitāti attiecībā pret *FPÖ*, nevar piekrist.
- 193 Pakārtoti, prasītājas apgalvo, ka atsevišķa paziņojumos par iebildumiem iekļautā informācija bija konfidenciāla attiecībā uz *FPÖ*.
- 194 Tādējādi prasītāja lietā T-213/01 apgalvo, ka 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem 216., 218. un 219. punktā iekļautā informācija par tās identitāti, kā arī par to, kādā veidā un kādā apjomā tā ir bijusi vienošanās dalībniece, bija uzskatāma par konfidenciālu un tādējādi to vajadzēja dzēst no tām paziņojumu par iebildumiem versijām, kas bija nododamas *FPÖ*.
- 195 Attiecībā uz prasītājas identitāti ir svarīgi norādīt, ka tā nav izklāstījusi, kāpēc tās nosaukumam piemīt konfidenciāls raksturs. Tādējādi šis iebildums ir jānorāda, jo tas nav pietiekami pamatots. Turklāt ir jānorāda, ka pirms paziņojuma par iebildumiem nodošanas *FPÖ* prasītāja jau bija nopratināta kā viena no atbildētājām grupas prasībā, kas saistībā ar šo pašu praksi ierosināta Amerikas Savienoto Valstu tiesās. Tāpat arī ir jānorāda, ka tiesas sēdē saistībā ar pagaidu noregulējumu prasītāja neapstrīdēja to, ka tās nosaukums jau bija minēts presē saistībā ar attiecīgo lietu. No tā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, tās iespējamā dalība attiecīgās izmeklēšanās jau bija zināma sabiedrībai. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jāsecina, ka ar to vien, ka prasītājas nosaukums nebija norādīts pieteikumā, ko *FPÖ* iesniedza

Komisijai 1997. gada 24. jūnijā, nepietiek, lai tās nosaukumu atzītu par konfidenciālu informāciju attiecībā pret trešām personām kā pieteikumu iesniedzējām.

¹⁹⁶ Tādējādi iebildumam, kas balstīts uz prasītājas identitātes konfidencialitāti, nevar piekrist.

¹⁹⁷ Attiecībā uz informāciju par to, kādā apjomā ir izpaudusies prasītājas lietā T-213/01 dalība attiecīgajā praksē, iepriekš minētajos 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem punktos ir iekļautas norādes par to prasītājas uzņēmumā strādājošo personu ieņemamajiem amatiem, kas ir piedalījušās ar konkurenci nesaderīgajās sanāksmēs. Prasītāja tomēr neatklāj ne to, cik lielā mērā šīs norādes apdraud tās intereses, ne arī to, kādu iemeslu dēļ šīs norādes vajadzētu atzīt par konfidencialām attiecībā pret trešām personām kā pieteikumu iesniedzējām.

¹⁹⁸ Visbeidzot — attiecībā uz 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem 219. punktā iekļautajiem banku nosacījumiem, kas, iespējams, tika apspriesti sanāksmē, kurā piedalījās apsūdzētās bankas, ir jānorāda, ka delikāta informācija, kas saistīta ar pārkāpuma procedūrā iesaistīto uzņēmumu komercdarbību, ir konfidenciala informācija, kurai var nodrošināt konfidencialitāti. EKL 287. pants kā informāciju, uz kuru attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumu, skaidri min "informāciju par uzņēmumiem, to darījumu attiecībām vai to ražošanas izmaksām".

¹⁹⁹ Tomēr ir svarīgi norādīt, ka attiecībā uz šo datu konfidencialo raksturu ir iespējams izdarīt pieņemamas atkāpes, ņemot vērā to, ka attiecīgā informācija ir saistīta ar senu laika posmu (Pirmās instances tiesas 1990. gada 15. novembra rīkojums apvienotajās lietās no T-1/89 līdz T-4/89 un no T-6/89 līdz T-15/89 *Rhône-Poulenc* u.c./Komisija, *Recueil*, II-637. lpp., 23. punkts, un 1996. gada 19. jūnija rīkojums apvienotajās lietās

T-134/94, no T-136/94 līdz T-138/94, T-141/94, T-145/94, T-147/94, T-148/94, T-151/94, T-156/94 un T-157/94 *NMH Stahlwerke* u.c./Komisija, *Recueil*, II-537. lpp., 24. punkts). Šajā gadījumā no paziņojuma par iebildumiem 216., 218. un 219. punkta izriet, ka apstrīdētā informācija ir galvenokārt aizdevumu minimālās procentu likmes par dažādiem bankas pakalpojumiem, ko, tā teikt, bija noteikusi prasītāja un citas apsūdzētās bankas 1999. gada aprīlī. Tādējādi, tā kā šī informācija attiecās uz laika posmu vairāk nekā piecus gadus pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, uzklaušanās amatpersonai bija pamats secināt, ka tā ir novecojusi un ka tādējādi to var paziņot *FPŌ*.

200 No tā izriet, ka argumenti, ko prasītāja lietā T-213/01 balstījusi uz 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem 216., 218. un 219. punktā iekļautās informācijas konfidencialitāti, ir jānoraida.

201 Turklāt prasītāja lietā T-213/01 apgalvo, ka arī informāciju, kura paziņojumos par iebildumiem precīzi citēta no tiem pievienotajiem dokumentiem un kurai tika nodrošināta konfidencialitāte, vajadzētu uzskatīt par konfidencialu.

202 Tomēr ir jānorāda, ka prasītāja šo argumentu izvirza, neprecizējot, kura ir attiecīgā informācija, kurās paziņojuma par iebildumiem daļās tā ir iekļauta un kādu tieši īpašu iemeslu dēļ šai informācijai varētu nodrošināt konfidencialitāti.

203 Tādējādi ir jāsecina, ka prasītājas lietā T-213/01 argumenti par atsevišķas iebildumos iekļautās informācijas konfidencialitāti nav pamatoti.

- 204 Prasītāja lietā T-214/01 savukārt apgalvo, ka uzklausišanas amatpersonai vajadzēja dzēst attiecīgo personu vārdus un banku nosaukumus. Ir jānorāda, ka prasītāja bija skaidri minēta pieteikumā, ko FPÖ iesniedza Komisijai 1997. gada 24. jūnijā. Tāpat arī tā bija minēta kā viena no atbildētājām grupas prasībā, kas ierosināta Amerikas Savienoto Valstu tiesās. Saistībā ar attiecīgo personu nosaukumiem ir svarīgi norādīt, ka to identitāte nebija atklāta paziņojumu par iebildumiem nekonfidencialajās versijās, kurās, kā tas jau tika minēts, bija norādes tikai uz šo personu ieņemamajiem amatiem vai to veicamajiem vispārējiem uzdevumiem (skat. šī sprieduma 197. punktu).
- 205 Visbeidzot, prasītāja lietā T-214/01 uzsver arī to, ka paziņojumos par iebildumiem ir iekļauta arī vēl cita diezgan plaša informācija, kurai ir jānodrošina konfidencialitāte. Šajā sakarā pietiek secināt, ka prasītāja nekādā veidā nav identificējusi šo informāciju vai pamatojusi tās, iespējams, konfidencialo raksturu.
- 206 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jāsecina, ka arī prasītājas lietā T-214/01 iebildumi par atsevišķas attiecīgajos paziņojumos par iebildumiem iekļautās informācijas konfidencialo raksturu ir jānoraida.
- 207 No tā izriet, ka sestais pamats, kas balstīts uz Regulas Nr. 17 20. panta 2. punkta, kā arī EKL 287. panta pārkāpumu, ir jānoraida.

Par septīto pamatu, kas ir balstīts uz tiesiskās palāvības principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

208 Prasītājas uzsver, ka, paziņojumus par iebildumiem nododot *FPÖ*, ir pārkāpts arī tiesiskās palāvības princips. Tās sadarbojās ar Komisiju kopīgā faktisko apstākļu rekonstruēšanā, iesniedzot daudzus dokumentus, ar nosacījumu, ka šī informācija nebūs pieejama trešām personām. Tomēr iebildumos Komisija bija precīzi citējusi atsevišķas daļas no minētajiem dokumentiem, kas tika nodoti kā konfidenciāli. Ļaujot *FPÖ* tiem piekļūt, Komisija neņēma vērā tiesisko palāvību, ko tā bija radījusi bankām attiecībā uz šīs informācijas konfidencialitāti (Tiesas 1978. gada 3. maija spriedums lietā 112/77 *Töpfer*/Komisija, *Recueil*, 1019., 1032. lpp.). Komisijas izteiktais apgalvojums turklāt ir pretrunā tās iepriekš minētajam paziņojumam par iekšējām procesuālām normām, saskaņā ar kurām tiek izskatīti pieteikumi ļaut piekļūt lietas materiāliem, kurā ir minēta nepieciešamība aizsargāt informāciju, ko lūgts atzīt par konfidenciālu, un kurš attiecas uz “atsevišķu Komisijai paziņotu informāciju, [...] it īpaši pārbaudes rezultātā iegūtiem dokumentiem, kas pieder uzņēmumam un kuru saturu šis uzņēmums lūdz neizpaust” (paziņojuma I.A.2. punkta otrā daļa).

209 Komisija norāda, ka Regulas Nr. 2842/98 7. pants visiem sūdzību iesniedzējiem atzīst tiesības saņemt iebildumu nekonfidenciālo versiju. Visi solījumi aizsargāt lietas dalībnieku konfidencialitāti saistībā ar informāciju, ko attiecīgās bankas sniegušas labprātīgi, neko nevar mainīt minētajās tiesībās.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 210 Pastāvīgā judikatūra ir tāda, ka tiesības atsaukties uz tiesiskās palāvības aizsardzības principu ir visām privātpersonām, kas atrodas situācijā, kurā Kopienu iestādes tām ir radījušas pamatotas cerības (Tiesas 1987. gada 11. marta spriedums lietā 265/85 *Van den Bergh en Jurgens*/Komisija, *Recueil*, 1155. lpp., 44. punkts, un Pirmās instances tiesas 1998. gada 17. decembra spriedums lietā T-203/96 *Embassy Limousines & Services*/Parlaments, *Recueil*, II-4239. lpp., 74. punkts). Neraugoties uz to, nekādā gadījumā nevar atsaukties uz šī principa pārkāpumu tad, ja nav precīzu garantiju, ko iestāde tām sniegusi (Pirmās instances tiesas 1998. gada 29. janvāra spriedums lietā T-113/96 *Dubois et Fils*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-125. lpp., 68. punkts, un 2000. gada 18. janvāra spriedums lietā T-290/97 *Mehibas Dordtselaan*/Komisija, *Recueil*, II-15. lpp., 59. punkts).
- 211 Ir jāatgādina, ka prasītājas un citas bankas, kas ir iesaistītas procedūrā, iesniegdamas iepriekšēju paziņojumu, kurš ir pievienots 1998. gada 16. decembrī Komisijai iesniegtajam kopējam faktu izklāstam, lūdza, lai minētais izklāsts tiktu atzīts par konfidenciālu attiecībā pret trešām personām. Neraugoties uz to, no lietas materiāliem neizriet, ka Komisija prasītājām būtu sniegusi garantijas, ka tā šajā izklāstā iekļautos datus neatklās trešām personām, kas ir pieteikumu iesniedzējas. Turklāt prasītājas nav iesniegušas ne pierādījumus, ne arī kādas norādes, kas varētu liecināt, ka pastāvēja Komisijas noslēgta vienošanās par iespējamu šo pielikumu atzīšanu par pilnībā konfidenciāliem.
- 212 Šajos apstākļos nav nekāda pamata apgalvot, ka tiesiskās palāvības princips būtu pārkāpts.
- 213 Šo vērtējumu nevajadzētu apšaubīt, atsaucoties uz to, ka uzklausišanas amatpersona 1. sarakstā bija skaidri norādījusi, ka 1999. gada 10. septembra paziņojumam par

iebildumiem pievienotie dokumenti netiks nodoti trešām personām, kas ir pieteikumu iesniedzējas. Šī saraksta saturs nevarēja prasītājām radīt tiesisku palāvību, jo papildus tam, ka šajā sarakstā ir minēti tikai paši pievienotie dokumenti, šajā 1. sarakstā izklāstītās ziņas par konkrētiem paziņojuma par iebildumiem punktiem, kas tiks paziņoti, nebija saistītas ar dzēšamām vai neizpaužamām šo pielikumu daļām, kas ir atspoguļotas paziņojumā. Visbeidzot, ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, iepriekš minētais Komisijas paziņojums par pieteikumu ļaut piekļūt lietas materiāliem izskatīšanu neparedz absolūtas tiesības uz to dokumentu konfidencialitāti, kuri pieder kādam uzņēmumam un kuru saturu tas ir lūdzis neizpaust trešām personām.

214 Līdz ar to septītais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

215 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, prasības ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

216 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr atbilstoši 87. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai izņēmuma gadījumos, Pirmās instances tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

217 Ņemot vērā šajā gadījumā pastāvošos apstākļus un it īpaši to, ka Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs daļā par prasību pieņemamību un ka tai ir jāpiespriež atlīdzināt

tiesāšanās izdevumus, kas radušies saistībā ar pamatiem par pieņemamību, Pirmās instances tiesa piespriež tai atlīdzināt vienu trešdaļu no tiesāšanās izdevumiem, kas ir radušies pamata prāvā. Prasītājas atlīdzina divas trešdaļas no tiesāšanās izdevumiem, kas radušies pamata prāvā, un visus pagaidu noregulējuma tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

nospriež:

- 1) **prasības noraidīt;**
- 2) **prasītājas atlīdzina divas trešdaļas no tiesāšanās izdevumiem, kas radušies pamata prāvā, un visus ar pagaidu noregulējuma tiesvedību saistītos tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Komisija atlīdzina vienu trešdaļu no tiesāšanās izdevumiem, kas radušies pamata prāvā.**

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 7. jūnijā.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētāja

P. Lindh